

Fantázia 2008

e-zborník na Fantazia.sk

*Povedky z literárnej súťaže Cena Fantázie 2008
vybrané porotcom Róbertom Dydcom*

Partneri: www.knihy.sme.sk a Incheba, a.s.

Obsah:

Michal Baláž :

D.AN 4

Alica Kováčová:

Letná burka 17

Milan Paulík:

Osina v zadku 43

Maroš Horváth:

Cesta do pekla 64

RÓBERT DYDA

Poviedka nie je „ľahký“ literárny žáner, práve naopak. Malá plocha je často zradná pre tých, čo sa nevedia preplaviť nástrahami, ktoré vyplývajú zo stručnosti príbehu, zobrazenia postáv a vzťahov medzi nimi. Pre mnohých, a to aj renomovaných autorov, je ľahšie siahnuť po románe, kde môžu na niekoľkých stranách rozvinúť to, čo poviedkový autor musí zvládnuť v jednom odseku.

V rámci poviedkovej súťaže Fantázia 2008 sa podarilo „neutopiť“ len nemnohým. Vítam preto možnosť prezentovať v elektronickom zborníku výber ďalších poviedok, ktoré u mňa okrem finalistov zabodovali. Pri výbere som sa rozhodol ponúknuť čitateľom príklady toho, čo mám na poviedkach rád – prekvapivú pointu, napätie, vtip a plnokrvné vzťahy medzi postavami. Plus inteligentnú hru s čitateľom. Nakoľko poviedka, ktorá má najviac oslovila, skúša šance ešte v Ohnivom pere, nájdete v mojom výbere len štyri texty, avšak dúfam, že o čitateľský zážitok nebudete ochudobnení.

MICHAL BALÁŽ:

D.AN

Pred minútou bola polnoc. Panelák bol tichý. Sídliisko spalo. Na stene bol diagonálne smerom od okna k rohu naľavo od starej skrine podivný oranžový pruh svetla vrhnutý pouličným osvetlením. Ľudmila Hrubovská na ten pás svetla pozerala očami plnými nepokoja. No nebol to onen pás oranžového svetla, čo spôsobovalo päťdesiatsedemročnej Ľudmile Hrubovskej obavy a čo ju znepokojovalo. Vedľa nej ležal na manželskej posteli Štefan Hrubovský – Šťastný výťahár (ako ho prezývali v práci). Nie, že by mal Štefan obzvlášť šťastný život, to „Šťastný“ v jeho firemnej prezývke si vyslúžil tým, že pri jednej pracovnej zákazke prežil pád do výťahovej šachty z výšky šiesteho poschodia. Bez trvalých následkov. Okrem dovolenky dostal od vedenia podniku aj najnovší model D.AN.-a. A ten bol dôvodom Ľudmilinej nespokojnosti, to bola príčina, prečo Ľudmila nespala, hoci polnoc bola už pred vyše tromi minútami. „Števk!“ hlasno zašepkala Ľudmila smerom k svojmu spiacemu manželovi. „Števkoo!!!“ zašepkala ešte hlasnejšie. Na tento pokus o prebudenie zareagoval Štefan Hrubovský zamrncaním. „Vypol si ho?!“ Chvíľa ticha. „Števo!“ už nie šepkom, ale nahlas.

„Čo je?!“ Štefan obrátený chrbtom k manželke otvoril zaspaté oči a pohľad obrátil na digitálny budík na nočnom stolíku. Štyri červené číslice. 00:05. „Vypol si ho?!“ „Hej, vypol! Spi!“ Ľudmila, doteraz mierne nadvihnutá, znova klesla do tučného vankúša a zrak jej mimovoľne spočinul na flaku svetla tiahnucom sa po strope. Potom, akoby si spomenula na niečo dôležité, sa otočila k manželovi. „Aj zo zásuvky?!“

Ticho. „Števo, aj zo zásuvky si ho vytiahol?!“ Ticho. Potom mrnčanie. „Nie, zo zásuvky som ho nevytiahol.“ „Števko, choď ho vytiahnuť aj zo zásuvky!“ 00:07. „Spi už, prosím ťa!“ „Števko, prosím, počujem až tu, ako bzučí!“ Hlas Štefana Hrubovského nabral veľmi mrzutý tón. „To je ten budík!“ „Nie, ja viem, ako bzučí ten budík, na to som si už zvykla, to ani nie je počuť! Choď ho vytiahnuť!“

Na tej strane manželskej postele manželov Hrubovských, ktorá už tridsaťdva rokov patrila Šťastnému výťahárovi Štefanovi Hrubovskému, začal pohyb podobný alpínskemu vrásneniu, ktorého výsledkom bola hora: horná polovica tela Štefana Hrubovského. Tá si práve teraz zívla. Odetá vo vyťahanom pyžamovom vrchu s nápisom „New York“. „Je štvrt na jednu!“

„Nemôžem spať, keď to tak strašne bzučí!“ Štefan pokrútil hlavou. Nohy vsunul do chladných šľapiek a zavrzgal posteľou. Šuchotavým krokom, jednou rukou si šúchajúc miernym strniskom porastenú tvár a druhou vyťahujúc pyžamové trenírky, zarazené medzi tučné polovičky jeho zadku, obišiel posteľ a zmizol za dverami ich spálne v útrobách tmavého bytu.

Obývačka dvojizbového sídliskového bytu na štvrtom poschodí, bytu patriaceho manželom Hrubovským, bola zariadená typickým chaotickým, eklektickým a nevýrazným štýlom vlastným pre všetky sídliskové obývačky manželských párov a rodín zo strednej vrstvy. Chýbal tu vkus, no nechýbal svietiaci glóbus. Sedacia súprava bola zložená z niekoľkých rôznych sedacích súprav, ktorých zvyšné časti sa časom stratili alebo rozbili. Izbová flóra vytvárala atmosféru domova podobne, ako vytvára plastová fľaša odhodaná v parku atmosféru mestského znečistenia. Čo sa týka dekorácie stien – zátišie s lesným jazierkom, z ktorého sa napája mladý daniel

a fotografia mladého dievčatka vo veku asi desať rokov urobená (podľa vyblednutých farieb a oblečenia dievčatka) pred vyše desiatimi rokmi. Vizuálnym i myšlienkovým centrom je samozrejme televízor! Asi jediné, čo nejako výnimočnejšie upúta pozornosť náhodného návštevníka, je podivný vysoký predmet v rohu za kreslom pri okne so stiahnutými žalúziami. Je prikrytý hnedou plátennou plachtou. Akoby to bola socha, ktorú sochár ešte nedokončil a na noc ju prikryl. Alebo ako nové auto, ktoré čaká na svoje odhalenie pred dychtivým obcenstvom. Stačí stiahnuť plachtu a objaví sa najnovší model vo svojej trblietavej kráse. Štefan poodtiahol kreslo a sklonil sa k zemi. Predmet pod plachtou bol možno o pár centimetrov vyšší od neho. Zhruba v polovici, v oblasti, kde mávajú ľudia pás, spod plachty presvitalo červené svetielko. Štefan chytil okraj plachty a mierne ho nadvihol. Rukou našmátral čierny gumený kábel, ktorý viedol spod plachty a končil sa v neďalekej zásuvke a potiahol ním. Koncovka vypadla zo zásuvky. Štefan sa so vzdychnutím narovnal a pozrel na predmet. Červené svetielko pomaly zhaslo. Štefan sa otočil a vrátil sa ku svojej manželke. Zaškrípala posteľou a ľahol si.

„Už si ho vytiahol?!“

„Hej, už som ho vytiahol! Čo nepočuješ?! Už nebzučí!“

„Dobre. Dobre.“

„A ani nebzučal,“ dodal Štefan ticho.

„Bzučal!“

V spálni manželov Hrubovských sa rozhostilo ticho. Len mierne bzučanie digitálneho budíka, ktorý ukazoval 00:12 nemo narúšalo pokoj hlbokej noci.

Ticho rannej domácnosti pozostávajúcej z pariacej sa kúpeľne, chladnúcej spálne, opustenej obývačky a preľudnenej kuchyne (a netreba zabúdať na pokazený záchod – znova splachovanie, preteká nádržka) je podobné tichu planéty

v raných momentoch svojej existencie (hoci tými momentmi boli a sú v skutočnosti storočia). Káva je vriaca, mramorové tváre ospalé – nie, nie neprebudené, ale naozaj ospalé – ide o permanentný druh sídliskovej ospalosti, únavy plynúcej zo sociálneho statusu, zo zaradenia do istej vekovej, spoločenskej, bytovej a platobnej skupiny, situácie, triedy. Štefan vo svojej pracovnej kombinéze, ktorej dominuje jedno nenápadité logo firmy, kde pracuje a modrá farba, pomaly sa meniacca na šedú, dojedá vianočku natretú maslom a syrom. Dojedá a zíva. Je to nechutné, no Ľudmila sa nepozerá. Má oči zavreté. A to, dokonca, aj keď sa na prvý pohľad javia otvorené. Sú zastreté neviditeľnou blanou spánkovej zotrvačnosti. Tú blanku dokáže roztrhnúť či skôr pomaly roztopiť až omamný jas televíznej obrazovky.

Štefan dožul posledné kusy raňajok. „Zapnem ti ho, dobre?!“ povie mimochodom a odchlipne si z kávy. Dnes je fakt hnusná! No na Štefanovej tvári by ste o tejto informácii nepobadali ani jemný náznak, ani známky či stopy znechutenie. Možno len pri pozornom a hlbokom pohľade do jeho očí, priamo do centra jeho zreničiek, by ste zbadali niekde ďaleko kúsok zhnusenía . . . alebo (a to je asi pravdepodobnejšie) svoj vlastný prevrátený obraz pozerajúci sa na seba. Štefan vstane a odgrgne si. Má žalúdočné problémy, káva to ešte zhoršuje, Štefan na ne zrejme aj umrie, lenže káva je niečo ako krv storočia. Musíš ju piť! Musíš! „Zapnem ho, dobre?“ Ľudmila má síce blanu na očiach, no nie na ušiach. Počula aj prvýkrát, čo jej manžel povedal, lenže strach jej zamkol všetky slová v krku a nepustil ich ďalej. Štefan sám pre seba prikývne a pomaly sa odšuchce do obývačky. Pristúpi k podivnému zakrytému predmetu, uchopí plachtu, ktorou je predmet prikrytý, potiahne a celú plachtu z neho stiahne. A už to nie je prikrytý predmet. Už je odkrytý. Slepé oči antickej sochy sa neprítomne upierajú priamo pred seba. Hladká ružovkastá pokožka,

nehybné a pevne zomknuté pery, nos, dokonale tvarovaný, vlasy gaštanovej farby zastrihnuté na čele – všetko vyzerá ako živé, úplne ako živý človek, až na tie maličké rozdiely, ktoré samé o sebe neznamenajú nič, no predsa robia ten priepastný rozdiel medzi životom a . . . umelým životom. Nosné dierky sa nehýbu. Celá tvár je nehybná. Dokonale pokojná. Žiaden tik, žiadna mimika. Ani vrásky. No, a predovšetkým oči. Bez života. Čakajúce na pripojenie. Tvor čakajúci na svojho pána, ktorý ho nakrmi elektrinou. Štefan sa zohne a zapojí kábel do zásuvky. Malá kontrolka umiestnená na ľavom zápästí sa pomaly rozsvieti do červena. Niekde z útrobov brucha toho podivného umelého človeka sa ozve nepatrné bzúčanie. A viečka sa zavrú. Znamenie toho, že D.AN. – Domáci Android – je zapojený, no nie zapnutý. Neskoršie modely, tie bezdrôtové, na diaľkové ovládanie a s viacerými možnými funkciami, ktoré stoja nehorázne peniaze a môžu si ich dovoliť len papaláši a milionári, vyzerajú lepšie. Sú naozaj ako živé. Majú ľudský hlas. Plynulejšie pohyby. Sú dokonca teplé na dotyk. Teplé a mäkké. Ľudmila ich vídava v reklamách a pri každej takej reklame si hovorí, že ak už mať niečo také doma (a hoci doteraz nenašla na „tú vec“ žiadne využitie, tak je lepšie ju doma mať, lebo ju má doma už každý!), tak radšej tieto nové modely. Tie ani nebzučia. Namiesto toho tento . . . toto tu! Čo na tom, že Štefan sa zabil, že jeho zázračné prežitie do výťahovej šachty bolo dlho po tom, čo sa to stalo, pokladané za malý zázrak, čo na tom všetkom, keď firma sa rozhodla odškodniť ho do výšky, na ktorú poisťovňa určí výdavky spojené s jeho liečbou a zotavovaním. No a keďže sa ten jej nepodarený manžel, ktorý nevie vôbec nič na svete urobiť poriadne, dokonca ani ten posratý záchod opraviť, pri páde nezabil, dokonca ani len závažne nezranil, poisťovňa vyčísliла sumu ledva postačujúcu na zakúpenie prvého modelu D.AN.-a. Jediné, čo ten môj Štefan vie, je nezabiť sa! Hovorila

si nespokojná Ľudmila, keď po manželovom odchode sedela pred televíznou obrazovkou na tom konci gauča, ktorý bol vzdialenejší od D.AN.-a, ktorého len čo sa po Štefanovi zavreli dvere, vytiahla zo zástrčky a zakryla plachtou. Kašľala na to, že jej Štefan dookola tvrdil, že častým vyťahovaním zo zástrčky sa môže pokaziť a druhého už nedostanú, lebo tieto modely sa prestali vyrábať a za novší a drahší by museli priplatiť nenormálne peniaze. Ľudmila v duchu túžila po tom, aby sa pokazil. No nemohla to urobiť zámerne, to by ju Štefan asi zabil. Bol hrdý na D.AN.-a. Nikdy nevedela prečo. Možno preto, že ako každý otec chcel aj Štefan Hrubovský syna, no mali s Ľudmilou len dve dcéry. Tie zbožňoval, miloval ich, kým boli malé a žili s nimi doma, nemyslel na to, že nemá syna, táto vrodená otcovská túžba bola utlačená niekde veľmi hlboko dozadu. No keď sa staršia vydala za Johna a odišla žiť do Kanady a mladšia odišla študovať na vysokú školu do Prahy a domov začala chodiť len dvakrát do roka, tá stará túžba sa vrátila ako staré zranenie, ktoré sa otvorí. To bola len Ľudmilina hypotéza, Štefan to nikdy nedal najavo, nikdy ani slovko nepovedal. No Ľudmila to na ňom videla. Videla to v jeho očiach stále, keď si večer zapol nejaký futbalový prenos, zapol D.AN.-a, navolil na ňom program „večerný spoločník“, usadil si ho vedľa seba na gauč a spoločne pozerali na televízor. Cítila to vždy, keď s veľkou nevôľou a po nekonečnom prehováraní išiel vypnúť a vytiahnuť toho robota z elektriny. Áno – robota! Tí v telke – D.AN. 2 a P.AN. 2020 – to boli androidi, to áno, takí reálni a . . . živí. Lenže toto tu nebolo nič iné ako mechanický a strašidelný robot. S robotickým hlasom, pretože tento model ešte neobsahoval hlasový modulátor, a tak čokoľvek, čo povedal, bolo bez farby. Monotónne, bez výrazu a úplne bez farby! Pohyby boli sekané. Presne ako v starých filmoch. Presne ako RoboCop. Úsmev strojený a neúprimný. A to všetko kvôli tým očiam.

Nemohla sa do nich pozeráť. Boli mŕtve. Chladné a bez života. Je to domáci spotrebič. Obyčajná mašinka do domácnosti. No na rozdiel od ostatných, ktorých sa Ľudmila nebála, táto ju desila k smrti, pretože vyzerala ako človek a správala sa ako človek, rozprávala a reagovala. Lenže, čo s človekom, ktorému náhodou prepne nejaký obvod? Čo s človekom, ktorému prehori drôtik, zlyhá program alebo sa vyskratuje nejaká súčiastka a začne sa chovať ako spotrebič? Sekať, páliť, mixovať, krájať, ničiť! Štefan si choval na hrudi hada. A nielen on, ale choval ho aj na hrudi svojej manželke.

Zvonček Ľudmilu vytrhol z driemot, do ktorých upadla pri sledovaní televízneho vysielania a nenávisťným premýšľaním o robotovi v jej obývačke. Trochu ospalá pozrela najprv vyľakane na D.AN.-a, skontrolovať, či ten desivý hluk, zosilnený tým, že sa práve zobudila a jej sluch bol ešte citlivý, nevydáva on, či sa neprebudil, presne tak, ako sa jej to sníva skoro každú noc, sám od seba sa nezapol a nezačal s hlasným hučaním demolovať nábytok. Lenže D.AN. bol prikrytý plachtou, nehybný (no o to strašidelnejší, ako Frankensteinovo monštrum čakajúce na blesk, či Drakula vo svojej rakve očakávajúci túžobne príchod noci) a zvonenie pokračovalo. Potom Ľudmila prebehla pohľadom po televíznej obrazovke, no zvuk zvončeka nevychádzal ani z nej, tak si konečne uvedomila, že niekto zvoní pri dverách. Vstala, mierne si upravila vlasy rozstrapatené predošlým nekoordinovaným driemaním na starom gauči a vybrala sa rýchlym krokom ku dverám. Otvorila ich s tým nepríjemným očakávaním niečoho zlého ako vždy, keď jej pri dverách niekto zazvonil a ona nikoho nečakala. A Štefan má svoje kľúče vždy so sebou. Otvorila ich v duchu pripravená na to najhoršie – aj keď tá príprava, o ktorej sa vždy presviedčala, bola iba fiktívna, niekde ešte hlbšie pod prípravou na to najhoršie driemalo presvedčenie, že to

nebude nič zlé, ba naopak, že to bude niečo dobré. To bolo aj dôvodom, prečo všetky zlé veci, ak sa jej očakávania náhodou splnili a naozaj prišla nejaká zlá správa či skutočnosť, prežívala veľmi hystericky, ťažko sa s nimi vyrovnávala a dlho z nich dostávala. Lenže to nebol tento prípad. Za dverami do bytu, na chodbe pred výťahom, stála jej dcéra Kamila. Staršia dcéra. Tá z Kanady. Mladšia Petra chodí na Vianoce a letné prázdniny a vždy dá o sebe vedieť. Kamilu videli naposledy na svadbe, čo bolo pred piatimi rokmi. Odvtedy sú to len pozdravy, pohľadnice, maily, telefonáty, občas nejaké fotky či natočené video, posledných 5 rokov videli a počuli dcéru len v elektronickej podobe, stali sa z nej jednotky a nuly. No teraz, po dlhých piatich rokoch, tu stála. Živá a na prvý pohľad asi aj zdravá, trochu unavená a zostarnutá (viac ako len o 5 rokov), no ona – reálna. Ľudmila zo seba nevydala žiadne slovo, taká bola zaskočená a prekvapená. Ani Kamila nič nepovedala, len spustila na zem obrovský kufor a cestovnú tašku (na chrbte mala ešte enormný ruksak) a vrhla sa svojej mame do náručia. A rozplakala sa. Strašným plačom, ktorý v sebe dusila už dlho. Vzlykala tak hlasno, že to muselo zburcovať aj susedku z bytu naproti a určite mala teraz pri kukátku za dverami svojho bytu pekné divadielko. Kamila plakala až sa triasla. Slzy, sliny a sople jej tiekli vo veľkých prúdoch. Jej matka ju jemne hladila a potľapkávala po ruksaku a tichým hlasom chlácholila materinskými floskulami. „Pssst, to bude dobré, no tak, neplač, Kamilka, čšššš, moja pekná . . .“ A Kamila plakala a plakala a plakala . . .

Keď sa vyplakala a s pomocou matky nasťahovala svoju nadmernú batožinu do bytu, zastala v chodbičke a uprene pozrela na svoju matku. Oči mala červené, ešte sa triasla. „Opustil ma!“ znovu sa rozplakala. Ľudmila ju objala a snažila sa znovu utíšiť. Potom ju zaviedla do kuchyne, kde jej

naliala pohárik na upokojenie a Ľudmila jej povedala, že jej manžel sa zmenil, že spolu prestali spávať, bol stále v práci, na služobných cestách, ona bola stále doma, nespokojná, neuspokojená a neukojená. Ich vzťah vychladol, no jej manžel si ju stále držal – ako lacnú silu, ktorá mu varila, prala, žehlila, upratovala. Aby nebola úplne sama, kúpil jej spoločníka do domácnosti, jedného z tých hnusných androidov. Kúpil najnovší model. Nenávidela ho. Manžela aj toho androida. Oboch. Stále, keď odišiel, odstavila ho a schovala do komory. Pripomínal jej to, že jej manžel ju už nemiluje. Lenže keď je človek mesiace celé dni sám doma ako vo väzení . . . napokon ho vybrala a zapla. Asi jej začalo šibať, ale len v prítomnosti televízie a internetu sa to už nedalo vydržať, začínala mať pocit, že sa z nej stáva barbar, potrebovala ľudské teplo . . . a ten nový model bol dokonca teplý na dotyk. Potrebovala spoločnosť. Navyše . . . Kamila sa začala červenať. Je už síce dávno dospelá, no s matkou sa takto na rovinu o svojej sexualite a sexuálnych skúsenostiach nikdy nebavila. Mali pár povinných rozhovorov, keď Kamila prišla do puberty a bolo potrebné vybaviť niektoré veci, lenže tak Kamila ako aj Ľudmila počítali s tým, že v dnešnej dobe sa o tom mladý človek dozvie veľmi skoro úplne všetko sám . . . A teraz matke musela povedať . . . Že mladá zdravá žena má svoje potreby a túžby. A po takom dlhom čase sama doma, bez manžela, bez telesnej satisfakcie si telo začalo pýtať svoje. No a bol tu Tom. Tak ho začala volať. Toho androida. Niekde na internete, na nejakej veľmi podivnej stránke sa dočítala, že sa dajú dokúpiť potrebné súčiastky, ktoré bežný model androida zo sérieovej výroby neobsahuje, niektoré „nevyhnutné“ časti, ktoré sa nevyrábajú a navyše sa dá stiahnuť program, ktorý sa dá nainštalovať do pamäte androida k jeho zvyčajným programom a funkciám. Vôbec to nebolo drahé. Možno nie celkom legálne, ale ako sa dočítala na rôznych fórach, tak „čierny trh“ s týmto

„programom“ bol teraz celkom v móde. Tak si to objednala. Do týždňa prišla zásielka. Obyčajná krabica ako od topánok. V nej niekoľko nástavcov, ktoré si z katalógu na internete vybrala, jeden mini USB kľúč s programom a podrobná príručka, ako si program s funkciou „mileneček“ spolu s potrebnými časťami a telesným príslušenstvom pre androida nainštalovať a namontovať. Kamila sa červenala ako paradajka. Zrak mala sklopený, neodvažovala sa pozrieť svojej matke do očí. Tá neveriaco pozerala na svoju dcéru. Nevedela, čo si má myslieť a cítiť. „Lepšieho milenečka som v živote nemala, vážne, mami! Mysli si o mne, čo chceš, ale v situácii, v akej som bola, to bola jediná možnosť.“

Ľudmila neveriaco pokrútila hlavou. „Lenže to sú roboti!“ „Sú ako živí! Vážne. To nemôžeš pochopiť!“ „Môžem!“ úsečne povedala Ľudmila, postavila sa a začala chodiť po kuchyni. „Veď vieš, že jedného máme doma.“ „Ja viem, keď mal otec ten úraz!“ „Tri roky ho tu musím trpieť!“ „Mami, lenže to je starý model, Tom bol iný. Bol teplý a mäkký na dotyk. A nežný.“ „Už ani nepokračuj!“ „Maminka, musíš ma predsa pochopiť! Navyše ten čierny program z neho urobil dokonalého a citlivého a nežného milenečka. Predstav si najlepšie milovanie vo svojom živote a stonásob ho! Nikdy nezlyhal. Mohol sa milovať stále, keď som chcela, a tak dlho, ako som chcela. A keď som nechcela a nemala náladu, tak som ho vypla. Vedel všetky polohy. Mohla som si regulovať rýchlosť, všetko. Ty nevieš, čo to bolo mami. Dokonalý mileneček. Chápeš zmysel slova dokonalý? Tom bol dokonalý! Až kým nás John neprichytil.“ Ľudmila chodila rýchlo sem a tam po kuchyni a nemohla veriť vlastným ušiam. Napokon sa upokojila a zastavila sa. Pozrela na svoju dcéru. „Už je dobre, Kamilka, už si doma.“

Kamila sa na svoju mamu usmiala. Aj Ľudmila sa usmiala. Bol to veľmi ustaraný úsmev. „Už si doma, teraz bude všetko v poriadku.“ Matka pohladila svoju dcéru po hlave.

Aj Štefan sa veľmi tešil príchodu svojej dcéry. Dokonca prestal zapájať D.AN.-a. Rodičia mali doma svoje dieťa. Ľudmila sa mala o koho s láskou starať a čo robiť, nemusela byť doma sama. Do šedivého a škaredého panelákového bytu rodiny Hrubovských sa na chvíľu vrátilo fiktívne šťastie. Krásny klam, ktorý ohlupuje naivných ľudí.

Bolo to v stredu. Štefan bol v práci, Šťastný výťahár mal to šťastie, že mohol opravovať ďalší pokazený výťah, jeden z milióna výťahov na tomto rýchlo starnúcom a postupne sa kaziacom sídlisku. Ľudmila odišla na nákup. Išla kúpiť niečo špeciálne na večeru. Kamila bola doma týždeň, nadšenie z jej návratu začínalo pomaly opadať, no Ľudmila stále vyvárila samé špeciálne jedlá. Kamila sedela na gauči a pozerala televíziu. Akási doobedňajšia repríza romantického filmu pre osamelé ženy zo včerajšieho nočného vysielania. Mladá tridsiatnička hľadala a napokon našla pravú a spaľujúcu lásku v náruči sympatického a dokonalého boháča. A nielen v náruči, ale aj v posteli. Napriek dennému času a žánru filmu sa zrazu na obrazovke objavila prekvapivo sugestívna a o čosi odvážnejšie eroticky ladená milostná scéna. Tá vytrhla Kamilu z otupenia, s ktorým sledovala doterajší vývoj udalostí filmu. Možno to bolo tým, že jej chýbal muž. John Toma zničil a Kamila bola bez muža celý čas, kým sa vybavil rozvod, ona sa zbalila a pricestovala domov. Po mesiacoch dokonalého milovania s Tomom nastalo zrazu obdobie sucha a tento deficit sa pomaly začal prejavovať. Hlavne teraz, keď videla dve milujúce sa telá na obrazovke. Kamila pocítila vzrušenie. A túžbu. Zabehla do svojej izby a z hornej poličky skrine vybrala nenápadnú krabicu od topánok, ktorú pri niesla do obývačky. Stiahla z D.AN.-a plachtu a zapla ho do zásuvky. „Snáď to bude fungovať. Vyrába ťa predsa tá istá firma, nie?“ Rozopla mu nohavice a stiahla ich dole, rovnako aj

trenírky. Objavil sa rovný a bezpohlavný rozkrok. Každý android, či už mal vonkajšie črty muža alebo ženy, bol vyrábaný len s druhotnými pohlavnými znakmi, no samotné pohlavie a orgány (ako aj správanie vzťahujúce sa na oblasť sexuality) nebolo súčasťou výrobku. Kamila otvorila krabicu, odbalila igelit a odhalila tak tri vibrátorom podobné nástavce, akúsi brožúrku a malinký USB kľúč, ktorý vybrala.

Po zhruba polhodine inštalovania a montovania bol D.AN. hotový a pripravený. Stačilo ho zapnúť a zadať určené heslo (nejaké ľubovoľné slovné spojenie – program bol nastavený na hlasovú aktiváciu) a . . . čakať, ako zareaguje a dúfať, že zareaguje podobne ako Tom. Kamila nahmatala vypínač v podkolennej jamke. Červené svetielko na zápästí sa rozsvietilo na zeleno a D.AN. otvoril oči. Kamila vedela, že to nebude ako s Tomom. Tento bol chladný. A mal taký neprítomný pohľad. Bude to viac ako masturbácia než ako skutočné milovanie. Ale skúsi to. Zadá heslo. „Miluj ma!“ povedala. D.AN. pomaly zodvihol ruky. Položil ich Kamile na ramená. „LA-HNI SI!“ povedal mechanický hlas. Kamila si ľahla na dlážku tesne pred neho. D.AN. si kľakol. Prikľakol Kamile nohy. „Au!“ vyhrklo z Kamily. Chcela sa nadvihnúť do sedu, lenže D.AN. urobil rýchly a prudký pohyb ľavou rukou a pritlačil hornú polovicu Kamilinho tela k zemi. „Pusti ma!“ Kamila ležala prikľincovaná k dlážke. „U-VOL-NI SA!“ povedal bez farby robotický hlas. Namontovaný vibrátor začal vibrovať a hlasno bzučať. Zároveň sa vysúval a dopredu z D.AN.-ovho tela a zasa zasúval späť. Bodal pred seba do vzduchu v stále sa zrýchľujúcej frekvencii. „Prestaň, počuješ! Dost! Koniec!“ kričala Kamila. D.AN. voľnou rukou začal z Kamily strhávať šaty. „VY-ZLE-ČI-ČIE-M ŤA!“ rozdrapil jej domácu košeľu. „Pomóc!“ začala kričať Kamila. „KRI-ČA-NIE TI NE-PO-MÔ-ŽE!“ D.AN. jej jedným ťahom strhol tepláky spolu s nohavičkami. Kamila sa rozplakala. „Nie-e-eee, prosím!

Nechaj ma! Prosím.“ Voľnú ruku položil D.AN. na nahý prsník Kamily. Pevne a silno ho stisol. „Auu, to bolí. Pusti ma, prosím ťa!“ D.AN. sa začal svojou panvou pomaly približovať ku Kamilinmu lonu. Presúval sa z kľáčacej polohy do polohy ležiacej. Nástavec v jeho rozkroku vibroval a triasol sa, bodal stále rýchlejšie a teraz sa začal točiť ako vrtačka. Bzučalo to ako mixér. „Pomóóóc, pomôžte mi niekto!“ kričala z celého hrdla Kamila, no plač jej zadúšal slová. D.AN.-ovo lono sa ku Kamilinmu pomaly približovalo. „MI-LU-JEM ŤA!“ povedal mechanicky D.AN. Bol už celkom blízko, len niekoľko milimetrov. Zrazu sa zasekol. Urobil prudký pohyb dopredu. A padol na Kamilu. Napnutá šnúra vyletela zo zásuvky a padla na koberec. Bzučanie prestalo. Zelené svetielko na ruke, ktorá držala Kamilin prsník, zhaslo. Kamila z celých síl odvalila nehybného D.AN.-a vedľa seba na koberec. Celá nahá a udýchaná sa schúlila do kľbka a rozplakala sa. Vedľa nej ležal D.AN., nástavec nehybný a pádom zlomený, mŕtvymi očami upieral neprítomný pohľad na strop obývačky. Pred minútou bolo dvanásť hodín.

ALICA KOVÁČOVÁ:

Letná búrka

Nad jazerom sa kolísala žmurkajúca obloha. Jej nočnú tvár preťala zomierajúca hviezda. Ben ležal v tráve. Ospalo pozoroval krehkú krásu krajiny, ktorá ho pomaly ukrývala pod tmavé krídla. Z diaľky k nemu prilietavali hlasy divokých tvorov... Pripomínali mu výkriky malých bludičiek, ktoré pozoroval ako dieťa pri ohnisku rodičov. Tá spomienka sa mu zdala byť neuveriteľne vzdialená...

Ben zacítil nepríjemné vibrácie, čosi temné sa približovalo z tieňa. Okamžite sa prebral. Svaly sa mu napäli ako tetivy. Opatrne vytiahol krátky meč. Zrazu noc preťal divoký záblesk. Ben stihol čepeľou odraziť smrtiacu hrozbu, aby vzápätí vyskočil na nohy ako divoká mačka. Oproti nemu sa vyškeril svetielkujúci lesný duch. Priehľadné mračno sršalo hnevom a nenávisťou. Ben namieril meč na protivníka a silou myšlienok vypálil ničivý blesk. Prízrak sa ponoril do ohňa a hrozivo zreval.

Náhle na Bena zaútočil šíp svetla. Silná bolesť ho hodila dozadu. Ďalší zúrivy lúč uväznil jeho telo v strašnom krčí. Napriek bolesti sa mu podarilo sústrediť sa a vrátiť duchovi niekoľko úderov. Ten, rozzúrený, začal okolo Bena šialene krúžiť. Postupne z neho vysával životnú energiu. Ben sa v poslednej chvíli vzoprel a zvyškami všetkých svojich síl mohutným výbojom zrazil lesného ducha k zemi.

Na čistinke sa rozpútalo peklo. Kvílivý oheň víril ovzdušie, vystreľoval na všetky strany svoje ničivé jazyky. Burácanie ohlušovalo vyľakané stromy, para z jazierka obaľovala oslepené lúče do hmly.

Zrazu sa všetko skončilo... Po okolí sa rozprášilo ticho a tma. Ben, na smrť vysilený, klesol do trávy a omdlel.

Alica Kováčová: Letná búrka

Keď precitol z temnoty, uvidel nad sebou usmiate tváre.

- Konečne sa prebral! – vykrikol silný muž. Jeho odev zdobili nádherne vypracované kamene, ktoré mohol nosiť iba náčelník.

- Našli sme ťa neďaleko osady. Čo sa stalo?

- Bojoval som s lesným duchom, – vydýchol Ben.

Ženy po slove lesný duch zvýskli od hrôzy a začali robiť kmitavé pohyby. Benovi sa tieto modlitby na odháňanie zlých démonov zdali smiešne.

- Ty si bojoval s lesným duchom? – neveril náčelník.

- Nebolo to prvý krát.

- Teba k nám posielala sám Thorin. Lesní duchovia začínajú byť dotieraví... Potrebujeme skúseného bojovníka. Pomôžeš nám?

- Samozrejme, rád vám pomôžem. Ale teraz mi pomôžte vstať. Som hrozne hladný.

Muži vyviedli Bena z chatrče do stredu osady. Posadili ho za veľký stôl, naplnený dobrotami. Keď sa už nevládal pozeráť na jedlo, odišiel do slameného domčeka, aby sa zotavil a trochu si pospal pred večernými oslavami.

X X X

Zurčiace pramene vody sa rútili z kamenného úbočia a s hukotom dopadali na zrkadielka, pohojdávajúce sa na hladine jazera. Z peny vylietavali priehľadné plastiky a ticho sa vznášali nad lúkou. Svetlo sa v nich rozplietalo do dúhy, vyrývajúc do ovzdušia pohyblivé postavičky.

Ben sedel pri brehu jazierka a premýšľal o šťastnej náhode, ktorá ho zaviedla do týchto končín. Už prešlo niekoľko dní odvtedy, čo sa ocitol uprostred ľudí, ktorí sa k nemu chovali veľmi priateľsky.

Spomenul si na roľníka, u ktorého býval. Po smrti svojej ženy zostal sám so svojou dcérou. Boli to prívetiví ľudia. Rey, bola už skoro dospelá, hoci hravosťou sa podobala viac dieťaťu. Jej hnedé oči a dlhé kučeravé vlasy sa vynárali všade tam,

kde sa niečo dialo. Mala nepokojnú povahu a detskú myseľ. Napriek tomu, že Ben bol úplne iný, stali sa z nich nerozluční kamaráti.

Benove myšlienky prerušil tichý šelest bosých nôh v tráve. Veselým tanečným krokom k nemu priskákala Rey.

– Ahoj. Kde si sa stratil?!

– Striehnem na Ajakov. Konečne som ich našiel. Sú plachí a neprístupní, ale vedia o duchoch oveľa viac ako ľudia. Chcem sa s nimi porozprávať.

– Odkiaľ to všetko vieš...? – vpíjali sa do jeho tváre veľké hnedé oči. Rey sa na neho pozerala s obdivom, ale v jej pohľade bolo ešte niečo, čo Ben nevedel rozpoznať.

– Niekoľko rokov som žil v lese sám...

Ben si spomenul na svoje dospievanie a posmutnel. Vtedy sa Rey nad neho nahla a chvíľku zblízka hľadela do jeho očí. Ben cítil, že sa niečo stane, no nedokázal reagovať. Rey sa pritisla k jeho ústam a cez pootvorené pery jej vykĺzol jazyk, aby sa dotkol Benovej duše.

Až keď sa Rey na neho znova usmiala a náhlivo odbehla za skaly, si Ben uvedomil, že dostal svoj prvý skutočný bozk. Zmätene sedel v tráve a nechápal, čo sa vlastne stalo. Zistenie, že Rey je možno doňho zamilovaná, bolo prekvapujúce. Bezducho hľadel na kopček, z ktorého sa odvažovali poskakujúce bubliny a kotúľali sa do trávy. Až vtedy si uvedomil, že nastal čas, na ktorý už dlho čakal. Z pružných farebných gúľ sa vynorila kýchajúca bytosť. Malý škriatok obratne vyskočil z úkrytu a prekvapene zastal pred Benom. Hoci mal ľudskú postavu, svojou ohnivočervenou srstou, ktorá zahalovala celé jeho telo do hustého kožúšku, pripomínal malé lesné zvieratko. Z hlavy mu trčal špicatý ňufák, uši sa ukrývali pod ihlanovitým klobúkom.

Upieral na Bena skúmový pohľad. Ben cítil jeho žiarivočierne oči až kdesi v mozgu. Keď Ajak zistil, že mu nehrozí

nebezpečenstvo, podišiel k prvej drúze kryštálov, ktorú našiel a dotkol sa jej. Priehľadné kamenné ihlice sa rozvili do čarokrásnych kvetov. Ajak z ich vnútra vybral malé guľôčky a vložil ich do čiapky. A keď kvety uzavreli svoje lupienky, podišiel k ďalším kryštálom.

– Pozdravujem smelého Ajaka, – odhodlal sa Ben konečne začať rozhovor.

Ajak na neho prekvapene pozrel a pokračoval v zbieraní.

– Čo potrebuje človek od Ajaka, zaujatého prácou?

– Chcem sa dozvedieť, čo v poslednom čase trápi srdcia Ajakov, že nevedia nájsť svoj pokoj.

Ajak znovu prerušil svoju prácu a zahľadel sa na Bena.

– Ajakovia cítia nenávisť lesných duší voči ľuďom, ktorí žijú v osade. Duše nevedia odpustiť dotieravosť ľudských myšlienok, ktoré čoraz častejšie prúdia cez ich svätyne. Príde čas zeleného mesiaca, kedy temná sila vrie, a ľudia budú musieť bojovať o svoje životy... Ajak povedal všetko. Teraz musí Ajak pracovať.

– Ďakujem statočnému Ajakovi za pomoc, – uklonil sa hŕňatému škriatkovi a pustil sa skalnatým chodníkom do osady.

Bralá, priľahnuté k sebe sa rozostúpili, a Ben zase prechádzal čarovnou krajinou. Chodník sa splietal okolo priehľadných neforemných sôch, v ktorých sa pohrávali rozblesknuté slnečné lúče. Obchádzal obrovské kalichy z modrastého kameňa.

Neskutočné prírodné poháre, mohutnejšie než najvyššie stromy aké Ben kedy videl vo svojom živote, boli naplnené zlatistým mocom. Vždy, keď údolím preletel tichý vetrík, rozvlnil tajomnú tekutinu a veľké kvapky ako plachtiace netopiere zlietavali k zemi. Pádcom sa roztrhali na tisíce drobných vretienok, aby sa pospájali do zlatistej siete. Všetko na chvíľku zahalila oslnivá krehká pavučina. Vzápätí praskala a zanechávala za sebou sladké kvapôčky nektáru.

Chodník sa skrútil ku skalám, tvoriacim bránu k osade. Ben prešiel popod štíhle vežičky zamyslených bytostí a zamieril k chatrči náčelníka. Už zďaleka videl ako sedí pred dverami a strúha si z dreva šípy. Keď prišiel bližšie, kývli si na pozdrav. Náčelník gestom Benovi naznačil, aby vstúpil do vnútra. Vošiel za ním, ponúkol mu stoličku a na stôl položil poháre s povzbudzujúcim nápojom.

- Rozprával som sa s Ajakom, - povedal Ben, popíjajúc lahodnú tekutinu.

- Čo si sa dozvedel? - zavrteľ sa netrpezlivo náčelník.

- Ajak vravel, že niektorí z osadníkov si nedali pozor a prešli cez posvätné miesta lesných duchov.

- Často chodím do lesa, ale nikdy som nič také nevidel!

- Posvätné miesta sú vyznačené len veľmi nepatrne. Neobvyklým usporiadaním stromov, skál, drobnosťami, ktoré si neskúsený človek nevšimne. Stačí chvíľka nepozornosti a magická čiara sa preruší. Lesní duchovia sú však pomstychtiví. Pripravujú vojnu..., - Ben na chvíľku zmĺkol a pozoroval čoraz zamračenejšiu náčelníkovu tvár.

Potom pokračoval: - Čakajú iba na dni, počas ktorých sa mesiac zastrie zelenou clonou, pretože démonická sila v tom čase vrcholí...

- Takže nám zostáva niekoľko mesiacov..., - vzdychol si náčelník.

- Snáď to bude stačiť, aby sme sa pripravili na boj.

Náčelník pozrel na Bena a zamyslel sa.

- Bol by som rád, keby si viedol hlavné prípravy, - spýtavo hľadel do Benových zreničiek.

- Môžem to skúsiť.

- Možno by si mal zájsť aj za čarodejom a poprosiť ho o pomoc.

- Za čarodejom Senkym?

Ben už počul o čarodejovi. Keď sa túlal s Rey po okolí, rozprávala mu o tajomnom mužovi, ktorý žil s mladým dievčaťom na skalnatom útese. Ukázala mu jeho kamenný dom. Od osady bol vzdialený asi na hodinku cesty. Ale výstup na vysoké bralo, ktoré ukrývalo vznešený čarodejov chrám, bol namáhavý.

– Poznám len jedného čarodeja, – preťal náznak úsmevu náčelníkove chmáry.

– Len málokedy sa ho niekto odváži navštíviť. Musí to byť stav najväčšej núdze, aby sa osmelil prerušiť jeho meditácie. Môj starý otec sa o to raz pokúsil, ale čarodej mu nevenoval ani chvíľku pozornosti. Možno budeš mať viac šťastia.

– V poriadku, – vstal Ben a dotykom ruky o čelo pozdravil náčelníka.

Už sa v duchu nemohol dočkať, kedy uvidí na vlastné oči človeka, ktorého osadníci uctievali ako svojho boha. Zamyslene vyšiel z chatrče a zamieril k osamelým stromom, ktoré hľadeli na osadu z diaľky cez svoje pokrivené konáre.

Benovi sa občas zdalo, že sú to záhadné bytosti. Kedysi dávno zastali na okraji nedozernej priepasti, aby popremýšľali o nekonečnom priestore, prevažujúcom sa pod ich nohami. A doteraz sa neprebudili zo svojho snenia. Mal rád toto miesto. Často sem chodieval, aby sa zahĺbil do snov.

Až keď bol neďaleko priepasti, zbadal Rey, ako sa opiera o kmeň stromu.

– Čakáš na mňa? – prisadol si, prekvapený, že ju tu našiel. Odpovedala mu úsmevom.

– Ako si vedela, že tu budem?

– Zistila som, že sem v podvečer chodievaš. A chcela som byť s tebou. Nesmelo sa usmiala a pritúlila sa k Benovi.

Chvíľu sedeli ticho vedľa seba, pozorujúc zaspávajúcu krajinu, ktorá sa rozprestierala hlboko pod nimi. Z modrastej roviny vyrastali podivné štíhle kužele, špirálovite sa vystrku-

júce do oblohy. Ich hladké tvary odrážali pýriace sa slnečné lúče. V diaľke sa pohybovala tajomná bytosť oceánu, ktorý splýval s rozohnenou oponou krvavých mrakov. V ovzduší, naplnenom zvláštnym trbletom, poletovali záhadné pologuľovité telesá s krídlami. Benovi pripomínali lietajúce cukríky, v skutočnosti však museli byť obrovské. Nikdy ešte nič podobné nevidel.

Rey zodvihla hlavu a nežne sa obtrela o Benovu tvár. Ben sa usmial a pohladil ju po vlasoch. Chvíľu tak na seba pozerali. Potom sa obaja začali navzájom nežne dotýkať tvármi. Keď sa ich pery k sebe nebezpečne priblížili, zaváhali, aby sa vzápätí ústami spojili do nesmelého dotyku. Zvedavé jazyky pomaly odhadzovali omrvinky nesmelosti a nabaľovali na seba vášeň.

Benovi sa táto nebezpečná hra začínala páčiť. Rey bola kamarátka, ale vášeň lásky prežíval vo svojom živote po prvýkrát. A nedokázal ju prerušiť. Bolo to príjemné a neodolateľné.

A keď tma odhodila svoje posledné šupiny šera, konečne sa od seba odtrhli a vrátili sa do osady.

Ben kráčal po rozšantených iskrách, ktoré sa rozsypali po ceste. Útesy z priehľadných skál sa spájali do mohutných brán, ktoré pohlcovali úzky chodník, aby ho vzápätí vypluli na opačnej strane tunela. Obrovské kryštály zachytávali hrejivé lúče, chvíľku sa s nimi pohrali a potom ich vo forme bláznivých prasiatok vystreľovali do úžľabín.

V diaľke sa do výšky štveral skalnatý štít, obrútený trblietajúcim sa chodníkom. Dom čarodejníka sa placho túlil k strmým stenám.

Ben sa kochal v nádhere, ktorá naňho útočila zo všetkých strán ako krdeľ splašených čajok, no myšlienky mu stále zabehávali k predchádzajúcemu dňu.

A spomienky boli také živé, že vždy keď sa k nim vrátil, intenzívne prežíval pocity zo sladkých dotykov a bozkov. Keď sa však začal zaoberať vzťahom k Rey, nebol si istý, či je to láska. Nikdy ju neprežil, nevedel, čo cíti zamilovaný muž.

Tak bol uzavretý do svojho vnútra, že ani nezbadal keď pred ním zastalo útle dievča.

– Kto si ? Ešte som ťa nevidela, – pýtala sa príjemným hlasom. Hnedé zvlnené vlasy jej padali na plecía a z vysokého čela žiarili na Bena modré oči.

– Volám sa Ben. Prišiel som do osady pred niekoľkými dňami. A ty budeš určite Zuna, čarodejovo dievča...

Zuna sa na neho usmiala.

– Ideš za Senkym?

– Náčelník ma poveril prípravami na boj s lesnými duchmi. Poradil mi, aby som poprosil čarodeja o pomoc.

– Senky mi hovoril, že osadníci budú mať čoskoro problémy s duchmi. Už tretí deň číta veľkú múdru knihu. Myslím, že ťa čaká.

Bena to prekvapilo natoľko, že nedokázal povedať ani slovo. V hlave mu vírilo tisíce myšlienok.

Prešli cez trávnatú plošinku a vstúpili do rozľahlého domu, vytesaného priamo v skale. Benovi sa zdalo, že vstupuje do zámku.

Hladké steny, vybrúsené z farebných priehľadných kameňov, si navzájom pohadzovali svetelné iskry a vytvárali nad všetkými predmetmi trblietajúcu sa aureolu. Nábytok bol vytesaný čiastočne z dreva a z kameňa. Všade boli poukladané knihy, niektoré steny boli celé zakryté preplnenými policami.

V poslednej miestnosti sedel za stolom sivovlasý muž. Podľa mladej tváre a pružného tela Ben usúdil, že čarodej sotva prekročil tridsiatku. Zmiatlo ho, že je oblečený ako obyčajný osadník a nie ako mágovia, o ktorých mu v detstve rozprávali rozprávky.

– Vitaj Ben! Som rád, že si konečne našiel cestu aj ku mne.

Ben udivene otvoril ústa. Nepredpokladal takéto privítanie.

– Posad sa! – ukázal mu stoličku.

– Vidím, že si prekvapený odkiaľ viem tvoje meno. Vedomie tejto planéty je obklopené množstvom informácií, stačí si ich iba stiahnuť... V osade to trochu prehánajú s mojou neprístupnosťou. Fámy sú vždy zaujímavejšie ako pravda... Budem rád, ak ma začneš oslovovať Senky. Meno čarodej mi dali osadníci a ani za dlhé roky som si na to nezvykol...A vlastne, ako sa ti páči v osade?

– Ľudia sú tu veľmi dobrí a priateľskí.

– To som naozaj rád... Ale mali by sme ísť priamo k veci. Čoskoro sa zvečerí a noc nie je najvhodnejším spoločníkom na cestu. Viem o vašom probléme s lesnými duchmi. Je nutné pripraviť sa na ich spôsob boja, využiť ich slabosti. Odteraz budeš musieť ku mne chodiť veľmi často. Pripravím pasce, ktoré potom s ostatnými osadníkmi uložíš na vhodné miesto. Dnes ti dám niekoľko vreciek hviezdnych kameňov, – podával Senky Benovi ťažké kožené vrecká.

– Urob z nich kruhy a do stredu vlož najväčšie! Kamene sústredia svetlo do oslepujúcich šípov, ktoré roztrhajú duchov na kusy. Pre ľudské bytosti sú neškodné.

– Kde máme postaviť kruhy?

– Blízko vašich ohnísk. Nové ohniská by mohli byť podozrivé. Máš ešte nejaké nejasnosti?

– Myslím, že nie.

– Dobre. Zajtra ťa budem čakať znova. Zuna ťa odprevadí po križovatku, večerné svetlo ľahko zmätie. Mohol by si zablúdiť...

Senky odvrátil oči od Bena a zahľbil sa do knihy. Ben vstal a vyšiel za Zunou z čarodejovho domu.

Chvíľku kráčali vedľa seba bez slov. Potom sa Ben odhodlal prerušiť akúsi neviditeľnú bariéru.

– Odkedy žiješ so Senkym? A ešte tak ďaleko od osady...

– Odvtedy, čo som sa doňho zaľúbila, – odvetila placho a usmiala sa.

– Budú to už tri roky.

– Ako ste sa stretli? Všimol som si, že osadníci majú pred Senkym veľký rešpekt.

– Zbierala som v lese huby, Senky liečivé rastliny. A nebol ani taký odmeraný, ako to všetci o ňom hovoria, – pobavene poznamenala.

– Koľko má vlastne rokov?

– To nikto nevie. Ani môj starý otec si nepamätá, kedy Senky prišiel do osady.

Ben zostal stáť v nemom úžase.

– ... Ale... to znamená...

– Že žije už veľmi dlho. Ani mne sa nepodarilo zistiť jeho skutočný vek, – poznamenala šibalsky.

– Vraj sa už nepamätá, koľko má rokov. Ale neverím mu. Myslím, že skôr chce zabudnúť na to, aký je starý.

Ben sa zahĺbil do myšlienok. Až keď Zuna zastala, zistil, že sú na križovatke.

– Myslím, že už nezablúdiš. Tento chodník ťa privedie rovno do osady, – usmiala sa a zmizla...

Ben sa za ňou obzrel, ale postrehol iba jej tieň, schovávajúci sa za ostrým výbežkom temnej skaly. Obrátil sa a pomalým krokom mieril k osade.

Zaspávajúca obloha unavene padala na krajinu v tichom súmraku. Plášť tmy zabaľoval zvyšky potulujúcich sa slnečných lúčov. Skaly sa začínali hrozivo škeriť. Ich tiene sa postupne prebúdzali, aby oživilí tajomné bytosti, plaziace sa prestrašenou nocou.

Spotené slnko zahadzovalo svoje páliace lúče do širokého údolia, uväzneného v náručí rozvrátených skál. Nad trávnatým kobercom sa vznášali malé priehľadné sošky fantastických tvarov. Rey sa zastavila pri jednom z kvetov a jemne sa dotýkala zvoniacich tyčiniek. Spod jej dlaní vyplávali zlatisté voňavé guľôčky peľu. Pohrávala sa s nimi ako s malými nafukujúcimi sa rybami. Lenivé iskriace telieska, visiace vo vzduchu, sa poslušne prelievali do tvarov, ktoré im nanútili Reyine prsty.

Ben sedel v tráve a s potešením pozoroval šantiace dievča. Pohľad mu zabľúdl na košatý strom, stojaci uprostred doliny. Bezlistý samotár naširoko roztváral svoje pokrivené konáre, z ktorých šlahali tyrkysové plamene. Pôsobil na Bena zvláštnym dojmom. Možno preto, že sa vôbec nehodil do krajiny, utopenej v slnečnom smiechu. Stál uprostred svetla ako smutný otáznik.

Zrazu sa nad lúkou rozzvučala nádherná melódia. Rey sa prestala hrať a spozornela. Náhle si niečo uvedomila, príbehla k Benovi a začala ho ťahať za ruku.

– Pod! Musíme sa ukryť.

– Prečo?

– Uvidíš. Ponáhľaj sa!

Ben vyskočil z trávy a utekal za Rey do prvej jaskyne, ktorá bola nablízku. Skočili do chladnej temnoty, dúfajúc, že ich ochráni.

Hudba, rezonujúca v skalách, sa krútila nad údolím ako nepokojný vír a silnela. Rozfukovala zelenkasté plamienky, sediace na zachmúrených konároch. Tie poskakovali ako malí neposední medvedíci a vešali sa na knôty neviditeľných sviec. Za chvíľku bolo ovzdušie zaplnené miliardami mihoťavých lampášikov. Melódiu prehlušil šum krídel. Ben s úžasom hľadel na drobné plamene, premieňajúce sa v strieborné kolibríky, ako v mračnách odlietavajú do neba.

Keď sa prebral z krásneho blúznenia, zistil, že Rey zmizla. Zakričal jej meno do temných útrob, ale z jaskyne vyliezla iba ozvena, aby ho oplieskala vlastným zvolaním. V Benovom tele sa zachytil strach. Malý výhonok rástol, až mu zaplnil celý mozog. Čo ak sa Rey niečo stalo? Striaslo ho.

Odvážne sa pustil do zošereného neznáma. Bežal tmavým tunelom, narážajúc na vysmievačné steny, tak dlho, až sa mu zdalo, že je šialený z obavy o neposedné dievča.

Nečakane vběhol do rozptýleného svetla. Zastal uprostred jaskynnej dvorany a pozeral sa na usmiatu Rey. Ležala v mäkkej hmote obrovského kvetu. Šaty, mokré od nektáru, sa jej lepili na telo a ešte viac zvýrazňovali oblé tvary. Neobyčajná vôňa, klesajúca z kvapľov a kamennej drapérie, visiacej zo stropu, sa zmiešavala s jej kučerami.

– Rey, bál som sa ..., – zmlkol Ben, pretože práve v tej chvíli pochopil ako ju má rád.

Prisadol si k nej a chvíľku obdivoval krajinku ženského tela, ktorá presvitala cez mokrú tkaninu. Zahľadený do veľkých hnedých očí sa nahol a ochutnal z jej pier.

Plachosť odletela ako vyplašený motýľ. Jazyky sa im splietli do vášnivého bozku. Už nemohli zahnať pokušenie, ktoré volalo telá a mysle do raja. Zhodili svoje šaty ako okovy, ktoré spútavajú slobodu a zahryzli sa do seba.

Ben po prvý krát v živote zakúsil slasti milovania. A pocit rozkoše ho tak opantal, že sa bezhlavo púšťal do ďalších dobrodružstiev, kým ich unavené telá neprikryl ľahučký spánok.

...

Nebeský diadém rozsvietil celú dolinu. Hviezdy, zakliate v kameňoch, ticho žmurkali na žeravé oko nebies. Kdesi v pozadí sa plazil šum padajúcej vody. Pred Benom sa rozvíjal chodník do ligotavej stuhly, aby sa vzápätí vrazil do niektorej z dier.

Veľa dní sa už stratilo v spomienkach, odkedy šiel touto cestou po prvý krát k Senkymu. Každý kameň poznal skoro

naspamäť. Niektoré zákutia sa mu vryli do podvedomia tak, akoby sa tu narodil.

A čas zanechával stopy aj v jeho srdci. Už si nevedel predstaviť život bez priateľov, bez Zuny a hlavne bez Rey.

Rey sa stala súčasťou jeho tela a duše. Zbližovali ich šťastné dni, ale aj citové búrky, ktoré sa nad nimi prehňali. Niekedy sa im jednoducho nedalo predísť. Rey bola prostoduchá a tvrdohlavá. Nemala rada, keď ju niekto poučoval. Hoci sa Ben snažil robiť to citlivo, nie vždy sa mu to darilo.

A nedokázal to ani dnes. Bol z toho smutný, i keď vedel, že čas udobrenia je na dosah. Stačí vystihnúť správny moment, nájsť pravé slová...

Čas zeleného mesiaca sa neúprosne blížil. Pasce, ktoré každý deň pripravoval s osadníkmi ešte viac všetkým pripomínali boj s lesnými duchmi.

Benovi sa zdalo, že naňho všetko padá a bol z toho unavený. Nenápadne sa doňho zadrpal príznak melanchólie.

Smútok pohltil Benovu dušu natoľko, že ani nezbadal, kedy vošiel do Senkyho domu.

- Ahoj Ben, - zjavila sa pred ním Zuna.

- Si zachmúrený...

- Len unavený, - pokúsil sa o úsmev. Pohľad na Zunu ho potešil. Jej blízkosť bola pre neho vždy zdrojom nežnej energie.

- ... Senky je zahľbený vo veľkej knihe záhad. Nemôže sa ti dnes venovať. Ale keď chceš, môžeš mi pomôcť pri zbieraní semien praskavky.

- Veľmi rád. Aspoň sa trochu rozptýlim.

- Tak poď....

Strmý chodník, ktorý obchádzal čarodejov dom, ich viedol popri priepasti. Ben na chvíľu zatúžil mať krídla a objasť vo voľnom páde celú tu nádheru, ktorá zdola na neho vyzývalo hľadela....

Chodník sa strácal v tiesňave brál. Pred nimi sa o chvíľu objavila malá čistinka, ukrytá pod skalnatými útesmi. Zuna si sadla do trávy, vytiahla kožené vrečko a začala zbierať malé hnedé tobolky, vyrastajúce zo stielky odkvitnutých kvetov. Semienka sa v jej rukách smiešne zvíjali a praskali pod dotykmi.

Ben si prisadol a pomáhal jej naplniť vrečko. Keď už nebolo do čoho zbierať, obaja si ľahli do trávy a pozerali na valiace sa oblaky.

– Ben, keď chceš, môžem ti pomôcť trochu sa uvoľniť. Vravíš si, že sa cítiš byť unavený, – prerušila nehybné ticho.

– Budem rád.

– Vyzleč si košeľu a ľahni si na brucho!

Ben si ľahol do mäkučkých stebielok a zavrel oči. Cítil ako sa ho nežne dotýkajú Zunine ruky. Ich pohyb bol ladný a ľahký ako závan teplého vánku. Po chrbte sa mu rozkotúľali sladké iskry. Dotyky plávali jeho telom ako loďky po búriacom sa mori. Upokojovali a zároveň dvíhali vlny vzrušenia. Po chvíľke sa Benovi zdalo, že je omámený lahodným nápojom.

Keď sa Zuna zložila vedľa neho do trávy, otočil sa k nej a zahľadel sa do jej modrohnedých očí...

Zuna sa mimovoľne k nemu pritúlila a zľahka ho objala. Nebránil sa. Nakoniec bral to iba ako prejav priateľstva. Po chvíľke ho začala hladiť. Nežne sa dotkla jeho chrbta a bruškami prstov sa prechádzala celým jeho telom.

Dlho sa opájal v nesmelých dotykoch. Zunine prsty sa jemne šmýkali po krivkách Benových bokov, chvejúcich sa pod elektrizujúcou dlaňou. Bena a Zunu pomaly začal omotávať sladký ošial. Dych sa im citeľne zrýchlil, obaja počuli vzrušenie toho druhého.

– Zuna... Nerob to! – ledva ho bolo počuť cez hlasitý dych.

– Prečo nie?... Nechaj! Veď je to krásne..., – odzbrojila ho naliehavým hlasom a znova sa oddávala slasti z dotykov. Jej

nepokojná ruka sa pustila od rozochveného bruška do vnútra nohavíc až k lonu a zamotala sa do prvých vlákien tajomných rias.

- Ben, túžim po tebe. Podľ...

- Nie Zuna, to nemôžme!

Pevný stisk dlane odnášal Zuninu ruku od lákavých miest.

- Prečo nie... Ani ma nepobozkáš? - zaprosila Zuna.

- Bože môj Zuna, veď nie som z kameňa! Bojím sa, že sa do teba zamilujem.

Zuna si zhlboka povzdychla a zvalila sa so zatvorenými očami do trávy. Ben sa po chvíľke odvážil prerušiť ticho.

- Spíš?

- Nie. Ako by som mohla vedľa teba spať...

Ležali vedľa seba bez pohybu a nechali sa unášať svojimi myšlienkami a pocitmi.

Prvé zvedavé hviezdy, vydierajúce sa z oblohy, prinútili Zunu vyskočiť zo sladkého snenia.

- Musíme už ísť, Ben, je neskoro.

Ben sa neochotne pozbieral a nasledoval ju.

Pri Senkyho dome zastala a obrátila sa: - Uvidíme sa zajtra.

A stratila sa v tóni.

Ben mlčky kráčaľ tmavým chodníkom do údolia. Jeho myšlienky boli roztrasené, nevedel sa na nič sústrediť. Na celom tele sa chvel, akoby mal zimnicu. Nedokázal pochopiť, čo sa sním vlastne stalo. Všetko sa zlievalo do zvláštneho oparu.

Obedňajšie slnko zastihlo Bena prevaľovať sa ešte na posteľi. To, čo prežil minulý večer bolo nádherné, ale nerozumné. Obaja, on aj Zuna, sa dali zlákať zmyselnosťou svojich tiel. Niečo záhadné vystrieklo z ich sŕdc a spojilo ich. Je tu však Rey, ktorú má rád a Senky, jeho priateľ. Ako ich môže klamať! A predsa ho k Zune ťahalo silné neviditeľné puto, ktoré

sa čoraz viac zarezávalo do jeho vnútra. Nechce ublížiť Rey a Senkymu, nemôže...

Nedokázal pochopiť, ako sa to vôbec mohlo stať. Vždy odsudzoval neveru. Bolo to čosi príšerné, klamať svojho partnera, ktorý dával do vzťahu lásku a dôveru. Snažil sa bojovať s citmi, ktoré nad ním získavali nadvládu. Bolest' a láska ho však sťahovali do sladkej priepasti. Podlamovali sa mu kolenná, srdce ho vábilo do začarovaných hĺbín, no nakoniec sa rozhodol odolať a nechať včerajšok odplávať v čase ako sladkú spomienku.

Ben vstal, upokojený svojim rozhodnutím, a obliekol sa. V chatrči už nebolo nikoho. Rey každé ráno vyhánala domáce zvieratá na pašu za domom, potom sa vrátila navariť obed. A keď sa slnko vyšplhalo na najvyšší vrcholec oblohy, odchádzala s jedlom na pole k otcovi. Aj teraz už bola na ceste kdesi medzi strmými úbočiami a mierila do hôr.

Ben našiel iba miskú s horúcim jedlom. Keď sa najedol, rozhodol sa, že nebude dlhšie čakať a zájde k Senkymu. Bol zvedavý na pascu, ktorú Senky pripravoval. A predsa to nebol hlavný dôvod. Hoci si to nevelmi rád priznával, kdesi v hĺbke duše túžil vidieť Zunu. Vyšiel z chatrče a rozbehol sa cez lúku pokrytú machom.

Medzi zlatistými ihlicami skál sa preplietala úzka cestička, prichádzajúca od zasnežených tajomných obrov, ležiacich v dialke. Chodník viedol Bena k bralám, z ktorých jeden skrýval čarodejov chrám. Zo zjazvených stien, ktoré sa mu stavali do cesty a zároveň naňho otvárali udivené ústa, pršali vodopády. Rozohnené kvapky sa spájali so svojimi druhmi v pestrofarebných bublinách, lietajúcich v povetrí. Neúprosné slnečné lúče vykúzlňovali na vznášajúcich sa loptách ligotavé hviezdy.

Ben zabočil na chodník, stúpajúci k domu čarodeja, no zarazil sa. Na neďalekej lúke, krčiacej sa medzi ozrutnými prí-

rodnými vežami, zbadal útlu postavu. Uvedomil si, že je to Zuna, a rozbehol sa za ňou.

Zuna sedela medzi červenými kalichmi kvetov, otočená k Benovi chrbtom. Až keď bol blízko nej, náhle sa strhla a prudko vyskočila. Z jej náručia vylietavali tisícky rozkvitnutých krvavých ruží, premieňajúcich sa v ovzduší na oblaky dúhových motýľov. Na chvíľku sa medzi nimi rozpútala skutočná búrka kvetov. Voňavý dážď ustal a obaja podišli k sebe, aby splynuli v objatí. A vtedy si uvedomili svoju lásku. Ben vedel, že nedokáže splniť sľub o čistom priateľstve. Nedokázal sa vzoprieť svojmu srdcu, svojim citom... Uvedomil si, že Zunu miluje už od ich prvého rozhovoru. Rozum stratil nadvládu nad jeho telom a tak sa nechal unášať prúdom, ktorý vytekal z jeho prasknutého srdca.

Zodvihol hlavu a zapozeral sa do Zuniných očí. Magicky ho priťahovali a vzrušovali. Obaja dlho nevedeli prerušiť vzdušný most svojich pohľadov...

Ben sa pritúlil k Zune a nežne sa obtieral o jej tvár. Ichpery však nevydržali nápor lásky a vrhli sa do vášnivého bozku. Sladké bolestivé vzrušenie im prenikalo do tiel. Nakoniec Ben neodolal trýznivému volaniu. S privretými očami a hlbokým povzdychom sa odtrhol od Zuny a viedol ju za ruku na odlahlé miesto, chránené zo všetkých strán kamennými stĺpmi.

Tam zastal a obsypal Zuninu tvár nežnými bozkami. Potom sa k nej rozochvene pritúlil a pomaly jej rozopínal šaty. Každému kúsku tela, ktorý sa pred ním odhalil, daroval jemný dotyk pier. Za chvíľku obdivoval jej nahé dievčenské telo. Zunine ruky sa pustili do Benových šiat.

Celý svet odrazu stratil zmysel, všetko sa prepadlo do zabudnutia. Pred nimi sa otváral nekonečný vesmír. Ležali uprostred hviezd a hmlovín, obrovské planéty placho osvetľovali nemé vyznanie lásky. Dážď žiarivých iskier jemne dráždil ich citlivé miesta, rozozvučané pod nežnými dotykmi roztúžených tiel.

Benove bozky klesali na rozpálenú krajinu, ktorou putovala jeho tvár... Cestičky jazyka a pier mierili k vzbúreným ostrovom splašených medúz... Široké údolie vylákalo Benove smädné ústa k studni, nepokojne sa rozlievajúcej uprostred Zuninho bruška. Keď ponoril svoj jazyk do neviditeľných vôd, v Zuninom tele sa ozvalo tisíce sladkých zvončekov, ktoré zľahka vplávali do jej zvlhnutého lona. Ako malá koralová rybka jemne ohmatával živé útesy a kochal sa ich dráždivosťou, ktorá vyvolávala vlny rozkoše v celom tele.

A keď sa ohnivá bludička vrátila z ciest, Zuna sa jemne pritlačila k Benovmu telu a pôžitkársky sa začala oň obtierať. Ústa sa im znova vrhli do vášnivej priepasti bozku. Zunina ruka sa prechádzala cez chlapčenské telo a siala do neho elektrizujúce kvapky slasného pocitu. Bojazlivo sa dotkla údu. Prekonala strach prvého dotyku a nechala sa viesť jemnosťou pre ňu neobvyklých tvarov. Bena zasiahol prúd sladkého pocitu a celý sa mu odovzdal.

Keď vášeň presiahla únosnú hranicu, položil Zunu na chrbát a pomaly do nej vnikol. V útrobach milencov vytryskol gejzír rozkoše a obaja sa poddali tichému výkriku. Ponorili sa do slasti hojdavého pohybu. Vnímali iba svoje duše a telá, ktoré sa dotýkali a spájali v nádherných polohách lásky. Naplno sa oddali neskutočnému šialenstvu, ktoré zmotávalo ich srdcia do rozvášneného víru. Bes ich strhával do nekonečných výšin, aby sa z nich vzápätí zrútili na dno svojej hĺbky...Až ich roztrieštil blesk a oni, ukojení prenikavým pocitom, klesli vedľa seba do trávy.

Po chvíľke oddychu sa znova začali venovať milostným hrám. A keď sa slnko skrútilo do svojho purpurového zámotku, zaspali v náručí, unavení dlhým milovaním.

Chlad večera sa zamrvil na Benovej tvári a prebral ho z hlbokého spánku. Zuna sa k nemu túlila, schúlená v snovom

opojení. Benovi pripomínala vílu, ktorá od únavy zo zbierania kvetov zaspala na lúke.

Už nedokázal v sebe potlačiť skutočnosť, že ju ľúbi. Pozoroval spiacu Zunu a bol šťastný.

Zrazu sa k nemu prikradol tieň zlého tušenia. Až teraz si uvedomil, že na Zuninej tvári sa zachytila zelená stuha svetla. Zdvihol hlavu k oblakom a v tej chvíli preľaknutý vyskočil na nohy. S hrôzou pozoroval zlovestný svetielkujúci pás, pretínajúci večernú oblohu. Nad osadou horela zelená žiara, miešajúca sa s krvavými zábleskami.

– Bože môj..., – zamrzol v ňom život.

To sa už preberala aj Zuna.

– Musíme ísť. V osade sa niečo stalo.

Narýchlo sa obaja obliekli. Na križovatke Ben objal Zunu a pobožkal ju.

– Povedz Senkymu, že ho prosíme o pomoc. Lesní duchovia už zaútočili. Ahoj.... a dávaj si na seba pozor, – usmial sa na ňu a rozbehol sa do osady.

Cesta mu ubiehala veľmi rýchlo. Ani sa nenazdal a pred ním bol posledný útes, ktorý zakrýval výhľad na osadu.

Zrazu sa nad Benom prehnal žeravý blesk. Zastavil sa niekoľko metrov od neho a zliadol do guľatej vyškerenej postavy. Ben vytiahol meč a voľnou rukou nahmatol hranatý mesačný kameň, povalujúci sa mu vo vrecku. Bol to Senkyho dar, ktorý znásoboval silu myšlienok. Každého osadníka vyzbrojil podobným kameňom.

Pozbieral svoje zatúlané myšlienky a sústredil sa na ostrie meča. Ničivý lúč vystrelený z blýskavej ocele, vybuchol vo vnútri svetielkujúceho oblaku. Horiace kvapky sa rozprášili do vzduchu a rozbili sa na ostrých výčnelkoch. Našťastie duch bol ešte neskúsený, a preto s ním Ben nemal veľa práce. Rozbehol sa chodníkom a za chvíľku mal osadu ako na dlaní.

Zo zelenej hmly a jasu ohňov vystupovali prelaknuté hříby slamených chatrčí, túliace sa k sebe vo vnútri imaginárneho kruhu. Medzi nimi poletovali kvíiace príznaky lesných duchov. Oslepujúce žeravé gule vystreľovali v ovzduší mraky jagavých iskier.

Osadníci, roztrúsení medzi svojimi príbytkami, bojovali so svetielkujúcimi postavami. Nad stredom osady visel temný fosforeskujúci mrak, prerývaný častými bleskami. Z jeho útrobov sa spúšťali tajomné víry v podobe pavučinových vláken. Celá osada sa otriasala vo výbuchu tiel príšerných votrelcov, ktorí narážali na ničivé pasce. Senkyho čary našťastie účinkovali dobre.

Ben sa rozbehol k hlúčiku osadníkov, ktorí zjavne z posledných síl bojovali s niekoľkými rozbesnenými strašidlami. Cestou zovrel do päste svoj mesačný talizman. Cítil ako mu v hlave silne vibrujú myšlienky. Celý svet sa rozplynul do pozadia. Vnímal iba zahmlené obrysy nepriateľov a údery, ktorým musel čeliť, aby vzápätí sám vysielal do okolia drviace blesky. Rany, ktoré v boji utŕžil, otriasli jeho telom iba na chvíľu. Bolesť preňho prestávala existovať v momente, keď sa objavila.

Kútikom oka zbadal dvoch mužov ako skladajú Senkyho kryštálové delo. Do veľkej priehľadnej pologule vkladali štíhle prúty, ktoré sa až do poslednej chvíle nabíjali pri ohnisku energiou ohňa. Napriek tomu, že im to Ben vysvetľoval, robili to s veľkými rozpakmi.

Ben mohutným úderom omráčil rozzúrenú ozrutu, ktorá na neho útočila, aby sa jej mohol vyšmyknúť a pribehnúť na pomoc kamarátom. No bolo už neskoro. Z nebezpečne poskladanej zbrane vyšľahli vrčiace plamene a odhodili obidvoch mužov do trávy. Ben sa už mohol len bezmocne prizerať ako ich duše odlietavajú do krajiny večnosti.

Premohol v sebe zúfalstvo a opravil Senkyho delo. S nenávisťou, ktorá otriasala jeho vnútrom namieril zbraň na zele-

ný neforemný oblak, nalietavajúci na neho. Na nehybné telá osadníkov dopadli žeravé úlomky, zvestujúce smrť jedného z duchov. Ben si s rýchlosťou blesku vyhlíadal ďalší zúrivý príznak. Podvedomie ho upozornilo, že v strede osady sa niečo deje.

Tenké víry, spúšťajúce sa z tónistého mračného vtáka, sa posplietali do obrovského vrkoča. Pod ich dlhými prstami sa zjavil Senky. V rukách, zodvihnutých k oblohe, držal blýskavé kamene, ktoré spájal žiarivý nepokojný lúč. Náhle Senkyho zahalila hmlistá žiara, bolestivo kmásajúca celým jeho telom.

Mohutný vír sa vzpíeral a krútil, napriek tomu ho strhávala tajomná sila kameňov. Nakoniec sa temný povraz z neba utrhol, aby ho vzápätí vsali magické kryštály. Čierny mrak sa postupne rozpadával na tekuté guľôčky, ktoré so sykotom padali na zem.

Senky strnulo stál so zatvorenými očami uprostred dúhového dažďa. Pestrofarebné mriežky utvorili okolo neho na chvíľu ohnivú harfu.

Odzrazu lejak ustal a obloha sa vyjasnila. Iba mesiac osvetľoval svojim zelenkastým svetom čudné javisko, z ktorého poslední duchovia odlietavali do lesa.

Väčšina chatrčí bola poškodená, niektorí z osadníkov ležali v tráve a stonali od bolesti. Senky, stojaci uprostred tejto drámy, sa prebral z tranzu a odišiel na kraj lesa, aby uzavrel osadu do magického ochranného kruhu.

Ben zúfalo pobehoval medzi chatrčami a hľadal Rey. Nakoniec ju našiel ako ošetruje raneného a zozadu sa k nej pritúlil.

– Ako dobre Rey, že sa ti nič nestalo. Báľ som sa o teba.

Obmotala obvaz okolo pacientovej zranenej ruky a obrátila sa k Benovi.

– Bože, Ben. Ty si zranený!

– To nič. Sú to len škrabnutia.

Ben neklamal. Jeho rany neboli hlboké. Ale pálili. Zatiaľ však dokázal svoju bolesť ovládať.

- Ošetrím ťa.

- Nie to nemusíš. Urobím to sám. Myslím, že niektorí osadníci potrebujú tvoju pomoc oveľa viac, - usmial sa na ňu a vybehol k ostatným, ktorí prenášali ranených do stredu osady, kde ich potom odovzdávali do starostlivých rúk žien.

Keď boli všetci nevládni muži uložení na mäkkej slame a zakrútení v prikrývkach, Ben vyhľadal náčelníka. Jeho veľká postava sa črtala na pozadí hviezdnej oblohy. Stál na okraji osady a prehliadal si jej smutné zvyšky.

- Náčelník, mali by sme....

- Je to tvoja vina, - prerušil Bena.

- Kde si bol, keď sa to začalo?

- Zdržal som sa...

- Ako si mohol odísť, keď si vedel, čo sa každú chvíľu chystá?

- Nevedel som, že...

- Prečo si to prekliate delo neskladal ty, ale nechal si to na osadníkov?

- Ved' som im to....

- Je to tvoja chyba. Ty si to zavinił. Nevieš, čo je to zodpovednosť! Ako som ti mohol tak veriť? Zavinił si smrť dvoch ľudí. A koľkí ešte kvôli tebe musia trpieť! Pozri ako vyzerá osada...

- Ja som...

- Nechcem, počuť tvoje výhovorky. Sú zbytočné. Ty si hlavný vinník. Pozri, čo si vykonal!

V Benovi sa niečo zaseklo. Už vedel, že nemá zmysel vysvetľovať svoje konanie niekomu, kto ani nechce počúvať. S nevýslovnou bolesťou v srdci sa otočil a kráčaľ do osady.

Naozaj toho zapríčinil veľa. Keby zostal v osade a prekonal túžbu vidieť Zunu... Keby sa s ňou celý deň nemiloval...

Nezašiel dokonca ani za Senkym, ktorý pripravoval novú pascu. Bolo toho naozaj dosť, čo mal na rováši.

Podišiel k hlúčiku mužov a oslovil ich: – Chlapci, myslím, že by sme mali postaviť provizórne príbytky pre deti, ženy a ranených. A to čo najskôr.

Snažil sa hovoriť pokojne, no smútok sa vlezlo zarýval do jeho slov. Cítil na sebe začudované a nepokočné pohľady osadníkov, ale nedal to na sebe poznať.

– Myslím, že máš pravdu Ben, – ozval sa jeden z nich, – stretneme sa v bambusovej rokline.

Za chvíľku už mierili do úzkej dolinky, ústiacej neďaleko osady. Jej dno bolo mokré, miestami preliate bahnistým jazierkom. Vyrastal tu hustý les pružných dutých tyčí. Nocou sa ozývalo praškanie bambusov a buchot mačiet. Keď na lúke narástla poriadna kôpka, rozdelili sa na tri skupiny. Časť osadníkov zostala sekať bambusy, ostatní odniesli stavebný materiál do osady. Tam väčšina z nich zostala stavať chatrče a zvyšní odišli naspäť, aby prinášali nové a nové nasekané rúrky. Ben zostal v osade a pomáhal spevňovať bambusy povrazmi.

Neskôr sa k nim pridala aj náčelník. Ben cítil, na sebe jeho opovržlivý pohľad. Vedel, že stratil priateľstvo tohto muža. A to ho bolelo najviac. Žil príliš dlho obklopený samotou, aby sa ho strata čo len jedného priateľa nedotkla. Ešte si živo pamätal časy, keď túžil mať pri sebe aspoň jedného blízkeho človeka, ktorému by nebol ľahostajný.

Noc pomaly odťahovala svoj závoj na západ. Slnečné lúče rozsievali do ovzdušia jemné svetlo. Onedlho na oblohu vybehlo neučesané žiarivé kľbko a ospalo poškuľovalo po krajine. Slnečné ráno už zastihlo osadníkov odpočívať.

Ben sa ešte raz zahľadel na dokončené chatrče a vykročil na kamenistý chodník. Jeho duša sa utápala v zármutku. Začínal sa cítiť ako babrák, ktorý všetko pokazil. Najskôr sa bezná-

dejne zamiluje do Zuny a potom zmešká veľký boj! Čo vlastne čaká od tejto šialenej lásky? Dobre vie, že Zuna Senkyho neopustí. A ani to od nej nechce....

Zdalo sa mu, že naňho spadla obrovská skala. A potom prihrmela ďalšia...

Ben ani nezbadal, že ho kroky zaviedli k Senkyho domu. Zarazil sa, až keď naňho hľadeli tmavé okná, driemajúce v stene. Chcel iba utiecť z osady a túlať sa krajinou. Jeho nohy si však zvykli na pravidelnosť, s ktorou sem chodieval, a podvedome ho sem priviedli.

Chcel sa vrátiť späť do údolia, keď zrazu začul spev. Bol to Zunin hlas. Šíril sa z lúky za Senkyho domom. Ani chvíľu neváhal a rozbehol sa za ňou.

Našiel ju sedieť uprostred voňavých ružových kalichov, ktoré zbierala do košíka. Prekvapene sa naňho pozrela a prestala spievať. Ben sa hodil k jej nohám.

– Nič ti nie je Ben? Si akýsi otrhaný a doráňaný, – položila ruku na jeho vlasy a začala ho hladiť.

– Som iba unavený.

– Viem, že ste vyhrali. Senky sa tu nadránom zastavil pre svoje magické kamene, ktoré sa mu včera podarilo nájsť. Vrátil sa do osady dokončiť ochranný kruh... Bol to ťažký boj?

– Ťažký. Dvaja muži zomreli. Niektorí sú ranení...

Ben zmlkol a poddal sa vo svojom vnútri žiaľu. Zunina ruka našťastie pôsobila ako hojivý balzam.

– Vieš Ben, – začala nasmelo.

Trochu som rozmýšľala o našom vzťahu. Myslím, že by sme mali byť obaja rozumní.

– Čo znamená byť rozumní?

– Mali by sme zostať iba priateľmi.

– Zuna, lenže ja ťa ľúbim.

– Ben, nechcem klamať Senkyho. A ani to neviem. Vymýšľať si výhovorky, aby som...

- Ale Zuna, ja predsa nechcem, aby si Senkymu klamala. Chcem, aby sme boli priateľmi. No trochu nežnejšími ako predtým. Bojíš sa, že by sme príliš podľahli vášni...?

- Ben! Mala som čas premýšľať, čo k tebe cítim. Senkyho milujem a nikdy ho neopustím...

- Aj ja mám rád Rey!

- Vieš, Ben, mám ťa rada ako svojho najlepšieho priateľa.

- Čo to znamená Zuna?

- Necítim k tebe to, čo k Senkymu. Je to iba priateľstvo... Zo Senkym sme sa na chvíľu odcudzili. Mal veľa práce. Cítila som sa osamelá. Ale už je to preč.

- Takže bol to len sen...?

- Ben, chcem aby sme navždy zostali dobrými priateľmi.

- Zuna, to je samozrejmé.

V Benovi sa čosi zlomilo. Bolo to jeho srdce. Rozdrobilo sa na nepatrné kúsky. Presýpal si zvyšky pomedzi prsty a nechápavo sa pozeral za omrvinkami, ktoré odnášal vietor.

- Prepáč mi Zuna, už musím ísť, - smutne sa usmial a vstal.

- Tak ahoj, - pozrela sa naňho a začala znova zbierať drobné kvietky.

Ben sa spúšťal strmým chodníkom. Po tvári mu tiekli slzy bolesti. Nečakal taký náhly koniec. Aspoň teraz nie. Bolo to príliš skoro...

Na jazyku mu zostala chuť spálenej lásky. Cítil sa, akoby mu obrovské zviera prešlo po duši a rozšliapalo ju. Tá bolesť sa zdala byť neznesiteľná a Ben ju na rozdiel od telesnej bolesti nedokázal ovládať.

Lúbil bytosť, ktorá ho nemilovala... Na tak kratučkú chvíľku sa mu zdalo, že ho Zuna miluje. Ako ho mohli jeho pocity tak veľmi klamať?! Žiaľ rozsekol jeho dušu ako žeravý uhlík.

A vtedy zatúžil po smrti. Po večnom spánku, ktorým by preťal šnúru trápení. Trápil nielen seba, ale aj všetkých, ktorí ho mali radi. A to ho zraňovalo najviac.

Zrazu mal pocit, že celý život má už za sebou. Kedysi dávno, keď sa čierne dni prevaľovali bez toho, aby vedel, prečo žije, sa potácal v hmle. A teraz cítil, že skutočne žil naplno. Bolo to len krátko, ale už vie ako chutí láska, priateľstvo... Zdalo sa mu, že všetko krásne odletelo navždy preč. Že už nie je nič, načo by sa mohol tešiť.

Bola tu ešte Rey, ktorá ho má rada. Ben však vedel, že sa k sebe vôbec nehodia. Priveľmi sa od neho odlišovala. Navyše stratila ich vzťahom kus slobody a niekedy to Benovi aj vyčítala. Možno by bolo pre ňu lepšie, keby sa vytratil z jej života. Určite ju to bude trápiť, ale časom zabudne a vráti sa k svojim predošlým hrám. Rey bola pre neho iba prvým dotykom lásky, ktorú dovtedy nepoznal, a nežným priateľom, na ktorého nikdy nezabudne.

Čo ho ťahalo späť do osady? Priatelia, ktorí sú teraz voči nemu zatrpknutí? Senky, ktorému svojou láskou k Zune najviac ublížil? Zunine priateľstvo? Stačí jediný pohľad a nešťastná láska ho prinúti pred všetkými padnúť na kolená ako najväčšieho slabocha. Už nemal chuť bojovať. S nikým. Tobôž nie s osudom. A každým krokom akoby v ňom zhasínal plameň života.

Až keď kráčal jagavým snehom ľadovcovej doliny, s prekvapením zistil, ako ďaleko sa ocitol od osady. Uvedomil si, že ju už zrejme nikdy neuvidí.

Červené guľôčky lúčov sa klzali ligotavými úbočiami zakliatych hôr. Steny končiarov vydychovali do údolia biely závoj chladu. Smútok a osamelosť sa rozliali po celej krajine.

A Ben kráčal do neznáma s pocitom, že nevie ako dlho bude ešte vládvať žiť...

Venované pamiatke malého modrookého elfa, ktorý zabľúdil.

MILAN PAULÍK:

Osina v zadku

Reného nadržanom prebudil ostrý, opakujúci sa tón. S námahou rozlepil unavené oči a intuitívne otočil hlavu smerom na modro blikajúci videokom:

– Prijateľ, – na displeji sa nakrátko objavilo logo metropolitnej polície a vzápätí ho vystriedala tvár dispečerky:

– Kapitán Gabriel, máte pohotovosť, závažnosť stupeň jeden, vražda v arcibiskupskom úrade. Doktor a chlapci z labáku sú už na mieste, čaká sa na vás. – Muža na posteli akoby ani naliehavý tón Lindinho hlasu nevyviedol z miery. Nezaujato hľadel do stropu a v mysli si premietal dávno stratené príjemné chvíle s dispečerkou.

– Kapitán, vnímate ma?

– Áno, Linda?

– Toto je vážne. Arcibiskupa zavraždili, major besní, chce aby ste sa tomu zvlášť venoval.

– Hm, kapitán, prečo tak formálne? Čo sa stalo s твоjím mackom?

– ... – videokom pohasol. Keby to bol telefón, Linda by riadne tresla slúchadlom.

– Vidiš Elvíra, ženy tie neodpúšťajú, budú ťa dusiť v твоjich chybách, kým sa... hm, vlastne aj potom. – Poškrabal čiernu mačku za ušami a dorazil poslednú plechovku zvetraného piva. Naslepo zašmátral po džínsoch a posadil sa na posteľ. Pomaly sa obliekol, z nočného stolíka zobral kľúče od auta a vypadol. Potom si spomenul na Elvíru, a tak sa vrátil. Doplnil do misky mlieko a otvoril mäsovú konzervu. Pri odchode chlapsky na ňu mrkol a dal jej zбоhom na celý deň.

Nissan GT-R reval prázdnu dvanásťprúdovou magistralou. Jediným koho rušil, boli upratovacie čaty a šoféri minimalistic-

Milan Paulík: Osina v zadku

ky pojatých pikapov, ktorí roznášali tovar do už takmer vyhyнутých maloobchodov. René ani nevnímal, že niekoľkonásobné prekračuje povolenú rýchlosť, úpenlivo totižto niečo hľadal v priehradke: – Doparoma, kde je to Kenzo... – silný parfum bol preňho asi jedinou ochranou ako sa brániť pred zápachom mŕtvol. Nakoniec ho objavil pod sedadlom spolujazdca, rýchlo na seba prskol pár kvapiek a len tak-tak stačil šmykom zahnúť na príjazdovú cestu pred arcibiskupský úrad.

Hadi už čakali nalepené na bráne. Radový policajt spoznal kapitánov športový veterán a odtláčal pijavice od mreží. Telá mikrofónov, diktafónov a zvedavých kamier mu dopadali na okná ako krúpy počas prudkej letnej búrky, lenže zbytočne, René nič nevedel. Otvorenou bránou sa pretlačilo zopár ambiciózných novinárov, ale stráž bohabojných cirkevných hodnostárov a policajtov rýchlo a pomerne kruto votrelcov spacificovala.

– No konečne, pán kapitán, meškáte, mali by ste zvážiť kúpu poriadneho auta, tá vaša takpovediac starožitnosť už oči vidne dosluhuje.

– Nechaj si tie poznámky, Karol, pre svoju starú a radšej poďme k veci. Spal som dve hodiny, nemám náladu na tvoje strojené vtipy.

– Hohó, ktosi je tu nevrlý, kedy si si naposledy vrzol, čo? – René si útržkovito spomenul na rusovlásku z eskortnej služby z pred včera a zahryzol si do pery. Doktor bol fajn, ale mal úchylku cítiť sa dobre práve vtedy, keď všetci ostatní mizerne. Bolo skoro až divné, že jeho hubu stále zdobili krásne porcelánové zuby. – A čo Linda? Nechýba ti? Páni, to bolo jediná baba, čo si ťa omotala okolo prsta. –

– Linda je minulosť, tak pán doktor, čo sa tu stalo? – dvojica vysokého, štíhleho chlapa a malého, guľatého otravu vošla do miestnosti, do ktorej by sa vošiel kapitánov byt hneď trikrát. Steny obložené čerešňovým drevom, karmínové závesy zakrývajúce obrovské štvormetrové okná, nábytok čalúnený

tmavočervenou látkou a uprostred protíľahlej steny obrovská posteľ s baldachýnom s vyšíťým náboženským motívom. V arcibiskupovej spálni sa zastavil čas, odolal móde mať všetko z plastu, potom z lešteného kovu a nakoniec i stále modernému trendu mať všetko pripojené na internet. Všetko tu bolo ako pred pár storočiami, podmaňujúce, mystické, ale aj staré a ťažkopádne ako cirkev sama.

– Obeť, Jozef Potocký, vek 63 rokov, smrť nastala udusením, pravdepodobne týmto vankúšom, približný čas smrti jedenásť hodín večer... – na posteli ležalo neprirodzene biele telo, snáď len cyanotická tvár, pery a namodralá koža pod nechtami prezrádzali, že nedávno ním prúdila krv. Kapitán Gabriel sa zadíval na fotografiu na nočnom stolíku. Živý a predsa smrteľne bledý arcibiskup na nej priateľsky objímal ďalšieho muža v čiernej sutane.

– Jozefov najšťastnejší deň, – muž na fotke pristúpil zozadu ku kapitánovi, policajta zjavne prekvapil.

– Vy ste?

– Biskup Jonáš Potocký, Jozefov brat.

– Úprimnú sústrasť, otče, som René Gabriel, vyšetrovateľ... – túto formulku používal častejšie než dobré ráno, a tak už sa ani nezamýšľal nad tým, že to znie temer falošne a bez emócií, – povedali ste najšťastnejší? –

– Áno, v ten deň bol vysvätený za arcibiskupa, bol na to nesmierne hrdý.

– Ahá, ehm... vy ste teda našli brata?

– Ja nie, ale diakon, vždy ho budil pred prvou rannou bohoslužbou.

– Čo mi viete povedať o vašom bratovi, viete, aký bol, s kým najčastejšie trávil čas...

– Bol to zásadový muž, riadil sa svojimi presne stanovenými pravidlami. Nikdy z nich neuhol ani o milimeter. Bol v našej Ekumenickej cirkvi veľmi vážený.

- Kedy ste ho videli naposledy?
- Včera, asi okolo deviatej. Potom som si šiel ľahnúť.
- Začuli ste niečo?
- Žiaľ nepočul, naše izby delí knižnica a navyše bez liekov

naspanie nezaspím.

- Podozrievate niekoho? – biskup pokrútil hlavou.
- Spomínali ste, že vášho brata našiel diakon, kde by som ho zastihol?

- Nerobte si starosti kapitán, pošlem ho za vami.

- Ďakujem, zatiaľ všetko, – strojená reč biskupa ho unavovala, a tak ponechal biskupa modlitbám nad bratovým telom.

Izba pohltila obrovské množstvo technikov a policajtov. René do ich práce nezasahoval, boli na to štandardy. Každý si spravil časť svojej mravčej práce a on dostal výsledok v päťstostranovej verzii, ktorú mu Marta oseká do čitateľnej podoby. Vždy sa ho zmocnila úzkosť, keď videl ako staré dobré rukavice, štetce a daktyloskopický prášok, nahradili UMPeCéčka a skenery. Aj v tak technicky pokročilej dobe sa stále viazal na svoj papierový zápisník a guličkové pero. Cítil sa byť ohrozený, musel sa tvrdo uisťovať o tom, že jeho skvelý úsudok a schopnosť získať informácie nenahradí elektronický dotazník a digitálna mašina.

Vmiesil sa medzi kolegov. Šéf technika našiel ako sa mračí nad výsledkami zozbieraných dát.

- Máš niečo Peťo?

- Tss, a vraj cirkevný úrad! Biologického materiálu a tkanín som toľko nenazbieral ani v Roztúženej kundičke.

- Hm, nie je to ten malý podnik s aziatkami na Francúzskom bulvári?

- Presne! – vymenili si prekvapené pohľady, – z tohto tu nič nevysekám, sú toho stovky. Vôbec to nevyzerá na násilné vniknutie, žiadne škrabance, stopy po cudzích predmetoch, nič. Ten, kto to spravil, jednoducho slobodne prišiel, pritlačil

vankúš neborákovi na tvár a spokojne odišiel dverami von. – Reného výsledok šéf technika potešil. Tak predsa len tie kurva-mašinky ešte na všetko nestačia. Znamenalo to drinu, ale René sa nebál zašpiniť si ruky poctivým dolovaním informácií. Vytiahol svoj zápisník a do deviatej rána vypovedal každú cirkevnú sukňu v úrade.

Temer zaspával únavou, keď nastupoval do svojej pýchy z roku 2009 a v mysli si prehrával najmä rozhovor s diakonom. Tajná návšteva istého mladíka, o ktorej nevedel ani brat arcibiskupa, bola nanajvýš podozrivá. Vlastne bol to v danú chvíľu jediný podozrivý. Strážnik mu otvoril bránu a Nissan sa stratil v húfe dravých novinárov: – Máte niekoho podozrivého? Nebola to samovražda? Myslíte si, že pripravovaný zákon o používaní nanorobotov v medicíne súvisí s vraždou arcibiskupa? Je možné, že sa niekto pokúša opäť rozdeliť Ekumenickú cirkev? – kapitán dupol na plyn. Motor zareval a preľaknutí novinári uskočili pred zúrivou silou štyristoosemdesiatych koní. Zamieril na diaľnicu a zhltol pár kofeínových kapslí: – Hm, tak teda nanoroboty, čo tie môžu mať, do čerta, spoločné s arcibiskupovou vraždou... –

Marta sedela za svojím pracovným stolom a niečo bušila do klávesnice. Kritickým pohľadom si premerala neupraveného muža, ktorý sa objavil vo dverách. Prešiel bez slova okolo nej a zaparkoval do ošúchaného kresla. Plne ho pohltilo vyžarovanie monitora. Marta pohodila hlavou a pustila sa opäť do ničenia kláves. Kapitán Gabriel sa prihlásil do ZAPu a zadal transakciu. Počkal, kým zahľtený server odpovie na jeho požiadavku a prehistorický ERP systém zobrazí orezanú správu o arcibiskupovej vražde. Mladej žene však mlčanie dlho nevydržalo:

– Čo by ti to spravilo, keby si ma konečne zobral raz do terénu?

– Ja ťa len chránim, Marta, vraždy to nie je pre také jemné povahy, – bolo v tom cítiť iróniu. Jednak Marta mala od porcelánovej bábičky jeden podrezaný jazyk ďaleko, a tým druhým dôvodom bol fakt, že René nevedel pracovať inak ako sám.

– Robiť ti kancelársku kysu som dobrá, pravda, Marta prinesie obed, spracuje výsledky, zatĺka ťa pred šéfom, ale aby si mi dal konečne poriadnu robotu... – dnes bola akosi zvlášť podráždená, uvažoval René. Ak to má zas na svedomí podpráporčík Koloman, tak mu vybaví aby vypisoval pokutové lístky do konca života.

– Tak čo si vytiahla na Petra Škrapulu?

– Nič extra, ďalší z tých mladých idealistov, ktorý si myslí, že spraví dieru do sveta. Ale musím uznať, že rozruch sa mu darí robiť poriadny.

– Rozruch?! To sa nájdu aj takí, ktorí tým fantazmagóriám veria? Nestačí, že jeden taký výmysel tu trčí tisícročia.

– René, ty si úplne mimo, nesleduješ telku? Práveže...

– Prosím ťa, ušetri ma toho, je podozrivý číslo jeden, ak to bol on, tak mal na to dôvod oveľa prozaickejší než je metafyzická dilema o existencii boha. Radšej mi povedz ako pokračuje pátranie.

– Chlapci prekutali jeho byt, ale nevyzerá to, že by mal naponáhlo.

– A čo robota?

– Nepracuje. Ak tak na čierno. Úrad práce ho tam eviduje od skončenia univerzity.

– To je fakt, také blbosti ti zabijú všetok čas. Cická rodičov a v brlohu od rodičov si lepí propagandistické letáky a trtká naivné panny.

– Prasa!

– To aby som šiel navštíviť jeho sponzorov a poinformoval ich, do čoho drahý synáček vráza ich úspory.

– Tí žijú v Lisabone. Už sme im dali vedieť, ale o synovi majú strohé informácie. – René si v tom spomenul na leták, ktorý mu dal diakon. Vytiahol z vrecka pokrčený zelený papier a čítal: – Lietajúca špagetová obluda, boh, ktorý už pil pivo, keď ten kresťanský ešte kadil do plienok. – Minimálne má ten chlapec aspoň guráž. Zdvihol svoje dlho nepestované telo z kresla a vydal sa navštíviť boha, ktorý má miesto očí mäsové guľky.

– Marta, prosím ťa mrkni na miestne blogy, či sa tam niečo neobjavilo, noviny sú vždy o krok pozadu. A ešte jedna vec, zisti, čo sa dá o pripravovanom zákone o nanorobotoch. – Mladá asistentka len zapenila, ale v tom si spomenula ako Renému oplatiť jeho neochotu spraviť z nej svojho partáka:

– René, mám ti oznámiť, že Linda požaduje späť svojich päťdesiatšíc. Vraj ti to budú sťahovať z výplaty. – Prekliaty oficiálny partnerský zväzok, pomyslel si, ale aspoň auto šlape ako hodinky.

Zaparkoval hneď u hlavného vchodu do bývalej výrobnéj haly na kvetináče. Zhrdzavenými vysúvacími vrátami už roky nikto nepohol. Poobzeral sa teda po okolí. Na boku budovy našiel nasprejovanú kresbu, ktorá s prižmúrenými očami pripomínala obrázok z letáku. Pod ňou krikľavou farbou fosforeskovala zelená šípka. Odtiahol zavadzajúci drevený plot a prebojoval sa bordelom rozbitých sklených fliaš a otravujúcej žihľavy. Štiplavý puch starého moču sa mu zarezával do nosových dutín.

Pred dobre ukrytým funkčným vstupom do budovy stál rachitický mladík s cigaretou v kútiku úst. Plne zažratý do svojho mobilného telefónu Renému ani nevenoval pozornosť. Bol dnu.

Strešnými oknami sa tlačilo poludňajšie slnko. Zo starých poobíjaných kvetináčov a zaprášených farebných gaučov

spravilo noru, ktorá pripomínala hipícke brlohy v dvadsiatom storočí.

Ku kapitánovi pribehlo dievča, ktoré, súdiac podľa oblečenia, sem prišlo len kvôli chalanom:

– Ty si tu nový?

– Hej, to som.

– Tak počkaj. – Policajt sa vybral nikým nerušený na obhliadku. Tí, čo vyzerali aspoň trochu, že v palici majú viac ako jednu bunku kôry mozgovej, očividne četovali s prívržencami alebo virtuálne skladali nové propagandistické materiály. Baby behali okolo tlačiarň a triedili letáky podľa svojich pravidiel. Dokopy sa tu nič nedialo, vyzeralo to, akoby tu chýbal ten, kto to všetko spískal.

– Tu to máš, – vrátila sa asi tak s troma pekne tlstými brožúrami, – ostaň tu, Paťo sa ti za chvíľu venuje, – a rýchlo unikala pred chlipnými očami vyšetrovateľa.

Patrik naozaj dorazil:

– Ahoj, ako si sa o nás dozvedel? – René sa identifikoval a ešte chlapcovi zamrzol úsmev na tvári.

– Máš tušenie, kde by som našiel Petra Škrapulu?

– Petra? Skúšali ste doma?

– Myslíš, že keby som ho tam našiel, stál by som tu?

– Dnes sa tu ešte neukázal, ale sem chodí až okolo obeda.

– Má ešte iné telefónne číslo okrem tohto tu?

– Hm, myslím, že nie.

– Nevšimol si si na ňom v poslednom čase niečo podozrivé?

– Prečo, niečo sa deje?

– Nuž, vyzerá to, že je podozrivý z vraždy arcibiskupa. Tak všimol si si niečoho?

– Čože? Ani nie, ale odvtedy ako vystupuje na Multikanály 6 som ho často nevidal.

– V televízii?

- Áno, teraz je to hit, pozývajú si ho do verejných debát a duelov. Ľudia to žerú. Berie ich ako voči sebe stojí starý páprda z cirkvi a Peter. Nevideli ste poslednú debatu? Páni, arcibiskup vybuchol, normálne napuchol ako rak, temer sa tam položil.

- O čom sú tie teátre v telke?

- Vy to fakt nesledujete? O všeličom, ale prevažne o tom, že zástupca cirkvi sa snaží dostať na svoju stranu hlasujúcich divákov a Peter sa mu to snaží prekaziť. A ide mu to bravúrne. Odvtedy máme plno, hlavne na večer. Asi sa z tejto diery odšťahujeme a prenajmeme si konečne poriadne priestory.

- Zrejme je z toho dobrý biznis, čo?

- Nečakali sme to, ale Multikanál nám na to celkom dobre prispieva.

- Aký mohol mať Peter motív? Čo si myslíš?

- Nerozumiem, Peter bol na koni, skôr by som si tipol, že farári šli po ňom.

- Vieš to nejako dokázať?

- Asi nie, ale tých ortodoxných je spústa, útočia na nás.

- Kto mal k nemu najbližšie?

- Možno Ivan, ale skôr asi Michal, nie som si istý.

- Vieš kde by som ich našiel?

- Ivan sedí tamto. Michal sem chodí až po robote

- A to je kde?

- Pharmalab, tá fabrika...

- Rozumiem, len tak mimochodom nevieš čo tam robí?

- Myslím, že hovoril voľačo o nanoidoch...

- Nanorobotoch?!

- Áno, to je presne ono.

- Počuj, pošlem sem niekoho, dovtedy spíš zoznam členov, ktorí sa osobne poznali so Škrapulom, keď máš, tak aj adresy.

- Kapitán Gabriel sa s týmito slovami rozlúčil a nasmeroval si to k sadlovitému Ivanovi.

– Pane, zabudli ste si tu brožúrky! – René s očividným nezaujmom mávol nad jeho poznámkou rukou. Akurát ma tak zaujíma ten váš tanier plný cestovín.

Okolo obeda bolo vo zverimexe prázdno. Osamotený muž sa prehrabával v regáli s mačacími konzervami. Hľadal niečo extra, čo Elvíre zvýrazní lesk srsti. Rozhovor s Ivanom nikam nevedol a komunikáciu s Martou obmedzil na strohé telefonáty. Michal Šimončič mohol pridelený prípad posunúť vpred. Predtým však predsa len chcel vidieť Škrapulov byt.

Strieborný sedan, výbehový model Fordu sa snažil byť síce nenápadný a vždy si udržiaval odstup aspoň troch áut, ale Renému jeho prítomnosť už od návštevy pseudocirkvi nemohla uniknúť.

– Nazdar chlapi, ako sledovačka?

– Zdar René, všetko po starom.

– Mám na vás jednu prosbu. Keď dopyzeráte to druhotriedne porno, omrknite mi ten strieborný Ford, čo zaparkoval na rohu ulice. Ale nevystrašte ho, ja si zatiaľ skočím do Škrapulovho bytu.

– V poho, – zapýrení muži boli vlastne radi, že majú niečo, čo ich vytrhne zo stereotypu a vydali sa urobiť pár fotografií.

Byt chcel trochu upratať, ale ako hniezdočko slobodomyselného týpka bol akurát. Svoje poslanie asi bral dosť vážne, pretože hromada rozhádzaných konceptov svedčila o ťažkej intelektuálnej práci s jediným cieľom – zosmiešniť cirkev. Sadol si na posteľ a pár z nich si prečítal. Toho chalana začínal mať celkom rád, bol vtipný, úderný, a keby René nebol tak ľahostajný k spoločenskému daniu okolo, občas by do toho neohipického bideľka zavítal. Ten mal hlavu iných starostí, než aby plánoval vraždu arcibiskupa. Chcel pozornosť a mal ju. Dupal farárom po hlavách a ešte z toho inkasoval. Potockého smrť nepotreboval.

Z vrecka vytiahol telefón: – Marta? Cinkni do Pharmalabu, za tridsať minút som tam. –

Posledné voľné priestranstvá mesta obsadili škaredé biele kvádre pod značkou Pharmalab. Skoro monopolná spoločnosť na výrobu a distribúciu liečiv zamestnávala vo fabrike zanedbateľnú tisícinu dvadsaťmiliónového mesta. Medzi nimi aj vedúceho sekcie aplikovanej nanotechnológie Júliusa Zemančíka.

René si čakanie na Martinho otca krátil flirtovaním s recepciou.

– Vitajte, ako sa vodí mojej najdrahšej dcére?

– Zdravím, pán Zemančík, myslím, že dobre. – Martin otec nebol vôbec nadšený z dcérinho rozhodnutia nepokračovať v štúdiu biológie. O to viac, že si z mladíckej nerozvážnosti vybrala práve prácu na polícii.

– Čo vás sem privádza?

– Potreboval by som sa porozprávať s Michalom Šimončičom.

– Tak prosím, – ukázal mu smer a spoločne opustili recepciu.

Viedol ho dlhou chodbou s presklenými stenami. Pracovníci v sterilných oblekoch pobežovali popri výrobných linkách a robili činnosť, ktorá nevyzerala nejako zvlášť dôležito.

Ďalšia časť exkurzie však vyzerala o poznanie lepšie. Množstvo diagnostickej techniky, mikroskopov a najmä ľudí, ktorí nepripomínali bezduché telá pri plne automatizovaných strojoch.

– Sme tu, Šimon práve doladuje intenzitu senzoru na detekciu oligosacharidov na povrchu bunky, – vysvetľoval Zemančík. Obaja pozerali na mladého muža ako sa skláňa nad počítačom. Očakával však niečo viac fantastického. Žiadne osemnohé plechové pavúky sa však nekonali.

– Povedzte, kde tie potvory schovávate? – zavtipkoval René. Šéf oddelenia ukázal na valec asi do poli naložený to-bolkami:

– Chcete vidieť ako vyzerajú? – Pán Zemančík mal z toho obrovskú zábavu, keď videl ako drsné črty detektíva mäknú a jeho oči prezrádzajú detskú zvedavosť.

Pripomínali skôr raketku alebo vzducholoď ako príšeru z hmyzej ríše. Pár postranných krídelok aby usmerňovali pohyb v priestore a niečo, čo pripomínalo ramená zveráku.

– Ako sa to pohybuje?

– Tieto prototypy nemajú pohon. Využívajú tok krvi, nechajú sa unášať a v mieste určenia sa prichytia na vnútornú stenu ciev. – Trochu bol sklamaný, nemalo to motor ani chápdlá, príliš jednoduché a blízke skutočnosti.

– Počuli ste o smrti arcibiskupa?

– Myslím, že som niečo také zachytil v ranných správach.

– Viete, mám jednu teóriu, ktorá poukazuje na spojitosť vraždy s pripravovaným zákonom o nanorobotoch.

– Hm, táto kombinácia sa mi zdá nanajvýš zvláštna, ale jeden nikdy nevie.

– O čom je ten zákon?

– Stručne povedané, mal by zaviesť štandardy pre aplikáciu nanorobotov pri liečbe. Taktiež podmienky ich výroby, použité materiály a technológie a ďalšie veci s tým súvisiace.

– Tú raketku, čo ste mi ukázali, spomínali ste, že je to prototyp. Má význam už teraz schvaľovať zákon? Nie je to skoro?

– Naša firma je schopná začať sériovú výrobu do dvoch mesiacov, sme v podstate pripravení a vývoj nových modelov ďalej pokračuje. Práve riešime otázku samostatného pohonu. Ak sa ten zákon neschváli, zbrzdí to našu snahu stať sa vôbec prvými na svete. Viete, čo to pre nás znamená?

– Pre vás minimálne nejakú lekársku cenu, – pokúsil sa byť vtipný.

– Haha, trafili ste do čierneho, ale predstavte si tie možnosti, presná a cielená aplikácia medikamentov bez vedľajších dopadov na ďalšie orgány, odstraňovanie tumorov a budúcnosť môže byť ešte svetlejšia. Doslova nanooperácia chorého dieťaťa ešte v tele matky, génová manipulácia, DNA roboty,

– Renému preletelo hlavou, že cirkev by mohla mať etický problém so slovom génový.

– Koľko existuje firiem, ktoré dokážu vyrobiť nanoroboty?

– Zatiaľ sme jediní a minimálne pár rokov to tak ostane.

– Hm, to je silná pozícia, vlastne monopolná, – Martin otec prikývol.

– Máte nejakú stopu, ktorá vás sem priviedla?

– Je to zatiaľ len zhoda náhod, že blízky priateľ podozrivého pracuje práve tu.

Michal práve dorazil k nim.

– Michal, toto je kapitán Gabriel z polície, má na teba pár otázok, – nádejný mladý vedec sťažka preglgol.

– Niečo sa stalo?

– Kedy si videl Petra Škrapulu naposledy?

– Včera asi o pol šiestej v základni.

– Myslíš tým tú starú výrobnú halu na kvetináče?

– Áno, – na Michalovi bolo cítiť, že je nervózny.

– Od včera ho nikto nevidel, nekontaktoval ťa?

– Nie, nevolal mi.

– Vedel si o tom, že má v pláne navštíviť arcibiskupa? – Tu Michal očividne zaváhal. Akoby sa rozhodoval o svojom ďalšom kroku. Informácia, že Škrapulu nevedia nájsť, muselo niečo znamenať.

Po chvíli ticha René zopakoval otázku.

– Niekam sa včera ponáhlal, ale nepovedal mi kam.

– Myslím, že vieš viac ako chceš povedať. Je podozrivý z jeho vraždy, ak o tom vieš, mohol by si ho očistiť.

– Očistiť?

– Akosi mi nepasuje do role vraha. Môžeš mu pomôcť.

– Renému sa podarilo v Michalovi vyvolať pozitívny dojem. Pred vedúcim nič z neho nedostane, tým si bol istý. Podal mu preto svoju vizitku:

– Zajtra ťa očakávam v mojom kanclíku, ber to ako predvolanie, keď chceš.

Kým pol tucta plechoviek piva opäť zaujalo svoje miesto pri pravej strane postele ubehol necelý deň. Jednu si otvoril a polovicu z nej vysákal. Pritiahol si Elvíru a spolu sledovali kanál anime hovadín.

Videokom ho prebudil z polospanku:

– Áno Linda

– Tu je Marta.

– Áno Marta, – ani nevedel, prečo Lindu spomenul. Možno to bolo tým, že to bol jediný dlhší vzťah v jeho živote a vďaka videokomu sa zoznámili. Prehodil sa na posteli, ani sa neužíval pozrieť na prístroj.

– Tak čo máš?

– Kamarátka novinárka tvrdí, že zákon o nanorobotoch prejde len s podporou cirkvi.

– Zaujímavé.

– Vraj koaličná A.G.A.P.E bez nich nepohne ani prstom, sú úzko previazaní s arcibiskupom. De facto, čo arcibiskup povie, to platí. Kristína predpokladá, že pri takomto rozložení síl zákon nemá šancu prejsť.

– Takže cirkev sa stavia proti. Myslel som, že éra náboženského fanatizmu ľudí už dávno prešla.

– To sa mylíš. Ako môžeš robiť vyšetrovateľa, keď sa nezáujímaš o dianie okolo?

– A načo, pre moju prácu mi stačí vedieť akí ľudia sú, a to sa už pekne dlho nezmenilo. Ak nemáš nič ďalšie uvidíme

sa zajtra ráno. – Marta mala určite ešte pár vecí na srdci, ale určite nesúviseli s prípadom. Musel si dať ďalšie tri pivá, aby upadol do bezsenného spánku.

Druhý krát v dnešnú noc bol René vytrhnutý zo svojej vášne. Otrasný zvuk zvončeka vchodových dverí sa dožadoval odpovede:

– Kto je tam?

– Kapitán Gabriel? – na obrazovke bola prilepená Michalova tvár.

– Byt 337, ôsme poschodie vľavo, – vpustil ho dnu, nechal pootvorené dvere do apartmánu a čakal ho s menšou opicou za kuchynským stolom.

– Dáš si? – ponúkol ho plechovkou piva a sám si jednu otvoril.

– Ďakujem, nepijem.

– Máš ženu, priateľku?

– Nie.

– Tak keď budeš mať, začneš. Čo sa deje chlapče?

– Mám strach o Petra. Mal sa mi ozvať, ale nezavolať. Je to moja vina, nemal som mu o tom povedať.

– Počkaj, o čom to hovoríš?

– To kvôli mne išiel za arcibiskupom, kvôli mne a teraz je hľadaný za vraždu. Ale ja tomu neverím, Peter by arcibiskupa nezabil!

– Zhlboka sa nadýchni a začni od začiatku, prečo mal ísť za arcibiskupom? – podal Michalov vodu. Ten ju zobral roztrasenými rukami a hltavo pil. Polovica skončila na jeho oblečení.

– Nadčasoval som, bolo dosť neskoro, práve som si vliezol do spíčov, keď som z chodby započul rozhovor.

– Koho rozhovor?

– Určite tam bol biskup Potocký, pretože ten ďalší muž ho spomenul a tiež povedal, že dúfa, že týmto je vec vybavená.

- Aká vec?

- Nevieť, čo mu biskup prisľúbil, ale uistil ho, že arcibiskup už nebude prekážkou. Potom sa rozlúčili.

- Takže s týmto si išiel za Petrom?

- Áno, Peter si to dal hneď dokopy a vyšlo mu, že niekto z Pharmalabu usiluje o arcibiskupov život. Povedal, že sa o to postará, vraj jeden jeho spolužiak je kňaz alebo také niečo a pracuje v arcibiskupskom úrade.

- Mal v pláne ho varovať?

- Zrejme áno, včera večer sa mal s ním stretnúť. A odvtedy sa mi neozval. Mám strach, že to nedopadlo dobre. Peter by mi určite zavolať. - Dal Michalovi čas, aby sa pozbieral. Na to, aby mohol podniknúť niečo proti biskupovi to bolo málo, ale odteraz sa mohol držať správnej stopy a prestať márať čas nad vykonštruovaným motívom Petra. Zamyslene sa zadíval z okna:

- Pozrime sa! pán diakon je akosi vytrvalý, - ojazdený Ford parkoval pred budovou, - Biskup sa chce očividne presvedčiť, že vyšetrovanie sa bude uberať požadovaným smerom. - Nateraz ho spustil z hlavy, do rána aj tak ostane na ňom prilepený. Rozbalil Michalovi spacák a plný otázok sa zvalil na posteľ.

Vibrujúci telefón bol automatickým kladivom meniacim Reného hlavu na kašu. Bolo to Martine súkromné číslo. Nepoužila ho už mesiace.

- Preboha Marta, ja nebudem búťlavou vrbou pre tvoje love romány.

- Prosím ťa, príď! - znelo to naliehavo, mala strach.

- Nepočká to do rána?

- René, strašne ťa prosím, príď! Nemôžem o tom hovoriť do telefónu, ale je to vážne, - plakala, potom sa spojenie prerušilo. Muselo to byť naozaj súrne, pretože Marta neprosila

o pomoc ani vtedy, keď strašne zamilovaný a opitý Koloman bubnoval na dvere jej bytu.

Po chvíli sa odhodlal a zatriasol aj tak bdelým Michalom:
– Vstaň samého ťa tu nenechám, odchádzame, možno ti ženská spoločnosť prospeje. – Dvere sa za nimi zabuchli a spokojná Elvíra sa rozťahla na teplej posteli.

Michal nastúpil do GTčka prvý. René to už však nestihol, pretože mu na zátylku pristál tupý predmet...

Čpavok bol potvora. Opäť vrátil kapitána do reality. Okrem miernej opice a modriny na zátylku musel prijať fakt, že chlad nahého betónu v sklade Pharmalabu bude asi posledná teplá vec, čo jeho riť zažije. Spútaní a dezorientovaní sa Marta, Michal a René pozerali na tváre ochrancov tajomstva. Biskup prevzal iniciatívu:

– Keby ste sa držali vytýčenej trasy kapitán, obaja by sme spokojne pokračovali svojou cestou. Takto môže vyhrať iba jeden z nás.

– Myslím, že o svojom víťazstve ste už dávno rozhodli, keď ma váš pes klepol po hlave.

– Nedali ste mi na výber. Ak zamestnanec Pharmalabu v noci urgentne klope na dvere policajta, povedzte, akoby ste sa zachovali v mojej situácii?

– Vo vašej situácii? Prezradte, aká je vaša situácia?

– Ale kapitán, nepochybujem, že ten mladý muž po vašej pravici vám vyrozprával príbeh o skorumpovanom bratovi.

– Podcenil som vás, pán biskup, ste skutočný paranoik.

– Dôveruj, ale preveruj. Dúfať, že sám usvedčíte Škrapulu vinného z vraždy brata, by bolo lotériou.

– Pravda, ale predsa ste jednu hazardnú hru skúsili. Ukázať na nenávideného súpera cirkvi, tušili ste vôbec, prečo tak naliehal stretnúť sa z arcibiskupom?

– Jeho dôvod mi bol v tom čase ukradnutý, čo teraz ľutujem, no boh mi ho priam zoslal z nebies. Keď mi diakon

oznánil, že vodca tej detskej ateistickej bandy doslova prosí o súkromnú audienciu u svojho protivníka, mal som zrazu korisť aj lovca. Samozrejme môj brat by nikdy nedovolil takému človeku vstúpiť do jeho súkromia, ale ak ho predstavíte ako kajúcnika, ktorý objavil boha, máte vyhrané aj u takých náboženských fanatikov ako bol on.

– Takže nebyť vás, ani by sa k arcibiskupovi nedostal, – uštipačne nadhodil, – ako chcete dosiahnuť, aby cirkev podporila zámery Pharmalabu? Myslím, že ste naivný, ak si myslíte, že máte takú autoritu, aby ste dokázali zmeniť názor celej ekumenickej obce. –

– Viete prečo sa veriacim ľuďom vraví ovečky, kapitán? – biskup sa pousmial, bolo jasné kam tým smeruje.

– Čo sa stalo, zo Škrapulom?

– To by stačilo, pán biskup, vy a diakon ste toho zmrvili viac než dosť, – vložil sa do ich rozhovoru muž v pozadí, – onedlho začne ranná zmena, ukončíme to. – Biskup stiahol svoj cirkevný chvost a uvoľnil cestu mužovi v obleku.

Tri bytosti si až teraz skutočne uvedomili vážnosť situácie. Bojazlivý vedec, vystrašená Marta a k fyzickej aktivite apatický vyšetrovateľ by potrebovali voči presile šiestich mužov minimálne poldecák a záchrannú jednotku.

Marta muža spoznala: – Spomínam si, vy ste predsa bol u otca na návšteve! – prekvapený svojím odhalením pokynul chlapom zo strážnej služby.

Čas na niečo podniknúť im utekal rýchlosťou vyťahovania pištoľí z kožených puzdier. Sklad im v strese pripadal plný použiteľných tyčí, hranolov a palíc, ktorými by sa mohli brániť, lenže všetko sa nachádzalo až za ozbrojenými mužmi. René sa pokúšal uvoľniť si spútané ruky za chrbtom s povrazov, ale bez úspechu. Za to však prstami nahmatol akési diaľkové ovládanie. Strčil do Michala a ukázal na zariadenie. Ten ho okamžite spoznal a očami hľadal v priestore hydrau-

lické rameno. Viselo zo stropu priamo nad bezpečnostnou službou pripravenou na rozkaz vykonať popravu. Museli to risknúť teraz a hneď. René námatkovo postláčal tlačidlá a robot sa rozohnal na katov. Vyštartovali najbližšími dverami von. Bežali po značkách núdzového východu. Chodbou sa za nimi rútila ozvena prenasledujúcich psov.

- Čo teraz?! - Ich postup zastavili uzamknuté protipožiarne dvere. Martu len tesne minula vôbec prvá vypálená guľka. René a asistentka neznali budovy, očami tlačili na Michala. Jeho schopnosť premýšľať vytriasli roztrasené kolená. Zrak mu padol na doteraz nevidený požiarň hlásič. Laktom prerazil krehké sklo a spustil alarm. Dvere sa odomkli. Ochránka však bola už dostatočne blízko, aby mohla presne zacieľiť. Odnieslo to kapitánove rameno. Ostro zasyčal, ale ďalej šprintoval rovnou chodbou. K východu to bolo už len dvadsať, potom desať, päť metrov a nakoniec boli von.

Zadychčaní hľadali úkryt na poloprázdnom parkovisku. Pár opustených služobných áut, kamiónov, ktoré im môžu poskytnúť drobnú taktickú prestávku a pokúsiť sa dostať z povrazov.

Biskup a muž v obleku ostali v úzadí. Ozbrojení chlapi a diakon sa rozprchli hľadať medzi odstavené automobily. Do príchodu hasičov ostávalo odhadom pätnásť minút. Dovtedy môžu byť naložení v čiernych vreciach a spolu s pokusnými zvieratami putovať do kafilérie.

Jeden z mužov kontroloval menší kamión, za ktorým sa krčili. Sledovali jeho opatrné kroky z pod podvozku. Donekonečna sa však schovávať nedalo. Okolnosťami vyprovokovaný René sa pod tlakom musel rozpamätať na policajný kurz sebaobrany. Naposledy vrazil chlapovi, ktorý bol pozornejší k Linde, než on sám. Teraz to bude zložitejšie. Vliezol si pod kamión a preplazil sa nepriateľovi za chrbát. Dlho neváhal a prekvapeného agresora pár ranami spacificoval. Zbraň bola jeho.

- Ostaňte tu! - zavelil Michalovi a Marte a sám sa vybral rozhodnutý zaútočiť na najslabší článok kriminálnikov.

Po prvom úspešnom zneškodnení útočníka nabral odvahy. Takmer sa mu tá hra na schovávačku páčila. Možno by mal znovu oživiť staré dobré časy, uvažoval. Dokázal sa prepracovať až k najbližšiemu autu, ktoré ho delilo od biskupa. Marta so zadržaným dychom sledovala jeho postup. Lenže adrenalínom vybudený René akosi pozabudol na zadné vrátka dvoru. Člen ochranky sa vracal späť a priamo smeroval k nekrytému kapitánovi. Asistentka sa vždy chcela postaviť voči príkazom svojho šéfa a lepšiu príležitosť by po jeho smrti už nikdy nedostala. Vystúpila spoza nákladného auta a zakričala. Všetkých prekvapila a poskytla Renému čas reagovať. Bláznivá dora, nedá si povedať. Rozbehol sa za biskupom a priložil mu zbraň k hlave.

- Tak to by stačilo! - upriamil pozornosť na seba.

- Bež! - povzbudila Marta Michala k úteku. Sama však využila ponúknutú šancu a zmenila miesto svojho úkrytu. Michalovi sa podarilo dostať na hlavnú cestu a zastaviť najbližšie auto.

Ostalo to na ňom samotnom. Mierili naňho tri pištole. Počítal s tým, že biskupova hlava je málo na to, aby zložili zbrane, ale získal tým štít, ktorý by mohol vydržať do príchodu ak nie polície, tak aspoň hasičov. Hlave zločincov začalo poriadne tiecť do topánok. Každou stratenou minútou bol nervóznejší a nervóznejší. Nakoniec vydal nečakaný príkaz:

- Zabite ich oboch! - do biskupovej hrudi sa zaryla séria guľiek. René mal veľký problém udržať mohutné Potockého telo pred sebou. Padal výstrel za výstrelom. Nie všetky však smerovali kapitánovým smerom. Akosi sa pozabudlo na biskupovho ochrancu. Ten obrátil svoju zbraň voči mužovi v obleku a zranil ho. Odrazu z jedného cieľa bolo cieľov päť.

Marta sa prilepila tesnejšie k pneumatike kamióna a kryla si uši. Situácia bola neprehľadná. Reného zbraň vystrelila

z komory posledný náboj. Našťastie vo chvíli, keď od cesty doľahla prvá siréna...

Postreleného vyšetrovateľa odvážala prvá sanitka. Policajti v útrobach Pharmalabu zatýkali posledného z mužov. Asistentka sa cítila previnilo:

– Nemala som na výber René, prinútili ma.

– To je v poriadku Marta, nemusíš... – chytil ju za ruku, – brnkni Linde, že ma zranili.

– Ty si nedáš pokoj! – všetko bolo po starom, Marta si uvedomila, že na vyšetrovateľa jej chýbajú gule a René neprestal ľutovať stratu jedinej poriadnej ženskej.

Rekonvalescenciu po zranení si patrične vychutnal. Linda síce nestála u sporáka a neklepala rezne, ale Elvíra a kartóny piva ho udržali v potrebnom necitlivom stave.

Po dvoch týždňoch sa objavil zarastený medzi dverami kancelárie. Odzdravil Marte a usadil sa do kresla. Očami prebehol ranné noviny, stálo tam: – Ramená korupcie zasiahli aj našu cirkev, nikto nie je odolný, a preto treba byť opatrnejší než hocikedy predtým. Táto udalosť len svedčí o tom, že farmaceutické spoločnosti, aby presadili nanorobotov v medicíne sa nezastavia pred ničím. Zlo plodí zas len zlo, a preto Ekumenická cirkev apeluje na vládu a veriacich, aby sa postavili proti používaniu nebezpečných a eticky neprípustných nanorobotov v tak dôležitej oblasti ako je liečba ľudského tela. – Zlo plodí zlo, zamyslel sa. Nebyť záporného postoja cirkvi k nanorobotom, nemusel by Pharmalab siahnuť po nelegálnych praktikách. Osina v zadku pokroku, to presne si René myslel. Vytiahol telefón a zavolať na číslo eskortnej služby.

MAROŠ HORVÁTH:

Cesta do pekla

Jakub kráčaľ, s ťažkým batohom, po asfaltke a vedel, že spravil chybu. Ďalšiu a rozhodne nie poslednú vo svojom krátkom živote.

Slnko pomaly, ale o to istejšie, končilo svoju púť a hrozivé šedé mraky ho akoby ešte viac zaháňali za obzor.

Jakubovi bolo jasné, že ak rýchlo nestopne nejaké auto bude to veľmi ťažká noc. Nadvhodil si veľký batoh a pokračoval. Popruhy ho už páľili na ramenách a lýtka mal ako zo železa. Bolest' v nich už síce necítil, ale netušil či je to dobre alebo nie. Mávnutím ruky by ju ale prijal späť, ak by to umlčalo bolesť, ktorú cítil vo svojom vnútri. Tá však nebola z únavy a Jakub vedel, že tá potvora len tak ľahko neodíde.

Šedé kraťasi mal už celé zaprášené, tričko prepotené, rovnako aj zelenú šiltovku, ktorá nasiaknutá potom ešte o čosi viac stmavla.

Nečakane za sebou začul auto. Ruka sa už automaticky vystrela s palcom k nebu.

Ako v koloseu, pomyslel si.

Zelená škodovka prefrčala, bez spomalenie tesne okolo. Jakub s trhnutím uskočil, ruku rýchlo stiahol a mierne sa natočil. Popruhy sa bolestivo ozvali a následne ho ovial zvríený prach z krajnice. Stihol ešte zavrieť oči a čakať. Po chvíľi vyplul hustú zmes prachu a slín.

Dlaňou si pretrel tvár. Už nemal silu ani nadávať, bol vyčerpaný z celodenného pochodu... kam vlastne? Niekam, niekam kde bude môcť zabudnúť a možno začať odznova.

Ešte som ani poriadne nezačal tento život a už sa posral...

Najbližšie mesto bolo tridsať kilometrov a deň sa skončí za pár okamihov.

„Bude to krásna noc, spať niekde v priekope, možno príde aj búrka, budem ležať v blate a piť kalnú vodu z mláky, čo viac si môžem želať. Hotový hotel RIŤ!“ Znechutene odkopol kameň z krajnice.

Kým slnko úplne zapadlo prešlo okolo ešte šesť áut. Nezastal nik.

Jakuba obklopila tma. Už-už chcel padnúť do trávy vedľa cesty, keď ho osvetlilo svetlo. Otočil sa, predlaktím si zakryl oči a v poslednom zúfalom pokuse o zastavenie auta vystrel ruku.

Ani nevedel prečo to robil. Dnes mu nikto nezastal a silno pochyboval, že práve tento bude iný. Ale, stal sa zázrak!

Tmavá silueta auta, bola to stará Hodna Civic, pomaly prešla okolo Jakuba a zastala pár metrov za ním. Stopára zaplavila radosť. Ani netušil kde sa v ňou zobrala sila bežať. Udýchaný pribehol k pootvoreným dverám.

„Zdravím, vezmete má?“

„Jasné, sadaj, a ten batoh hoď na zadné sedadlo.“

„Ááách.“ Hlasno vzdychol keď si konečne sadol a v nohách pocítil úľavu.

„Heh, máš za sebou poriadnu štreku čo?“ Opýtal sa vodič a Jakub si ho až teraz poriadne prezrel.

Bol to muž okolo tridsiatky, mierne zarastený, s krátkymi čiernymi vlasmi. Na prvý pohľad celkom v pohode chlapík, preblesklo Jakubovi hlavou. Na čiernom tričku mal veľkú, žltú, usmievavú tvár.

Kolesá zahrabali v štrku a auto sa opäť pohlo.

„To teda mám. Máte super tričko.“

Vodič sa zasmial. „Vďaka. Ja som Gabriel,“ vystrel ruku, nespúšťajúc oči z cesty.

„Jakub,“ odvetil a zovrel ponúkнутú dlaň. Bola zvláštna, ani teplá ale ani studená taká... zvláštna. Čerta starého ťa zaujíma akú ma ruku, hlavne že ťa zobral, ozval sa Jakubovi hlas v hlave.

A mal pravdu.

„Kam vlastne ideš?“

„Do Prešova a ty?“

„Tiež“, usmial sa Gabriel.

„Tak to mám z pekla šťastie, aspoň nemusím prespávať vonku.“

„To teda máš.“

„Prečo si mi zastal? Vieš dnes si prvý. Jeden magor v starej, zhnitej, škodovke ma takmer prešiel. A po ňom to bolo ešte horšie, mnohí sa tvárili, akoby ma ani nevideli.“

„To ten tvoj batoh, tiež som za mladi chodieval na vandre.“
Povedal akoby to bolo strašne dávno. Za moment však pokračoval.

„Viem čo je to krokovať domov, navyše ešte s promile po predošlej noci.“

„Amen.“ Odvetil Jakub a obaja sa zasmiali.

Rádio začalo chrapčať, noc sa prehĺbila a tma vonku zhustla.

„Takže sa tešíš domov čo?“

Jakubovi pohasol úsmev na perách.

„Hm, vlastne ani nie, ja, nejdem domov.“

„Tak kam? Za rodinou?“

Na chvíľu nastalo ticho prerušované len tichým chrapotom statickej elektriny v rádiu.

„Ja som“, začal Jakub neisto, „odišiel som z domu. Nemal som už silu tam ostávať. Pohádal som sa s rodičmi, ako sa hovorí, do krvi a tak som šiel.“ Odrazu jeho hlas znel duto a prázdno.

„Ale“, prerušil ho Gabriel, „si mladý človek, horúca hlava, koľko máš? Dvadsaťdva?“

„Tak.“

„Hovorím, horúca hlava, to sa spraví, neboj sa.“

„Nie, toto sa asi nespraví, povedal som hrozne veci, veci, ktoré sa už nedajú zobrať späť, nedá sa mávnuť rukou, potľapkať

sa po pleci, žiadna skurvená hrubá čiara to nespraví. Je koniec. Odišiel som a cítil som, že sa rodičom ulavilo. Vieš si to predstaviť aké to je keď vidíš úľavu v očiach tých, ktorých považuješ za rodičov? Radosť, že ideš preč, akoby si bol choroba!“

Jakub nevedel prečo to všetko hovorí, možno to potreboval zo seba dostať a toto bola ideálna príležitosť. Povedať to niekomu koho nepozná a koho už nikdy neuvidí.

Sňal si z hlavy čiapku a rukou pretrel spotené vlasy.

„Vieš,“ začal pre zmenu Gabriel, „nebudem ti hovoriť keci typu, viem ako sa cítiš a čas zahojí všetky rany. Poviem ti len jedno. Žiaden rodič nemá radosť z toho, že jeho dieťa odchádza. Nikdy, je to dané prírodou, je to v každom z nás, tu niekde vnútri, je to láska a tá pretrvá a nemôže ju zničiť nič. Rodičovská láska je večná, možno ju len dočasne utlmilo niečo iné, ale to časom pominie. Takže vlastne tie keci o tom, že čas zahojí rany sú dosť presné.“

Jakub sa zahľadel von. Tma bola taká hustá, že videl svoj vlastný odraz v okne dverí. Akoby sa díval do zrkadla. Odvrátil pohľad. Nechcel sa na seba pozerieť. Začal ladiť rádio.

„Na ceste do pekla nechytíš nič.“

Jakub až nadskočil. „Čo si povedal?!“

„Že na tejto ceste do Prešova nič nechytíš. Chodím tadiaľto často je tu strašne zlý signál. Čo si sa tak zľakol?“

„Rozumel som niečo iné, sorry. Kde to vlastne sme? Nič nevidím.“

Gabriel sa ani neotočil len hľadel pred seba. Mladík sediaci vedľa neho pomaly začal ľutovať, že má batoh na zadnom sedadle. Keby chcel vyskočiť... No to určite, skočiť vonku to je nápad, ideme takmer osemdesiat, neostal by zo mňa ani fľak...

„Tak kde sme?“

Odrazu pred sebou na ceste uvidel postávať nejakú postavu. Svetlá auto ju ešte úplne neosvetlili. Zatiaľ to bola len silueta.

Čo to? Žeby stopár? Teraz v noci, uprostred ničoho? To by musel byť blázon.

Auto sa k nemu rýchlo približovalo a Jakub si náhle uvedomil, že ten bláznivý stopár ide po strede cesty a dokonca kráča... proti autu!

On... on máva?

„Hej,“ Jakub sa pozrel na vodiča. Ten naďalej hľadel pred seba akoby tam nič nevidel. „Hej!“ opätovne vykrikol. „Čo ho nevidíš?! Zastav!“ Gabriel však naďalej tupo hľadel na cestu. V poslednej chvíli sa Jakub pozrel pred seba aby uvidel otrasný obraz.

To čo bolo pred mini nebol človek. Bol to... niekedy možno býval živým, no teraz... Kožu mal bielu ako mŕtvolu po týždni vo vode. Niekoľko kúskov toho slizovitého tkaniva mu doslova odpadávalo počas toho ako sa kymácal. Vlasý mal na mnohých miestach úplne vytrhnuté ak s kožou. Tie červené flaky silno kontrastovali s bledou pokožkou. Ale najhoršie boli jeho oči.

Ach Bože! Tie oči! Biele a prázdne akoby to boli len blány bez zreničky. A aj tak mal Jakub pocit, že sa pozerajú presne naňho!

Ten obraz, ktorý sa mu vryl až do mozgu, trval len sekundu. V ďalšom okamihu postavu auto odstrelilo z cesty.

„Čo.. čo to bolo ?!“

Zastaň, do riti ! Okamžite zastav!“ Jakub začal hystericky trhať kľučkou dverí. Tie sa však ani nepohli.

„S týmito by si sa rozhodne nechcel stretnúť. A keby si vystúpil, nečakalo by to nič iné ako nekonečné utrpenie a bolesť.“ Vodičov hlas bol smutne prázdny.

„Čo to trepeš? Si sa úplne pomiatol? Okamžite....“ Slová mu uviazli v krku keď uvidel ďalších ... mŕtvych stopárov, podobných tomu čo prešli. Jedna žena sa hodila pred auto, ostatní sa ho snažili zastaviť vlastnými telami. Boli však veľmi pomalí a tak väčšinou buď vôbec nestihli vojsť do jeho cesty, alebo

ich zohavené telá stínala Honda ako stromy bočným nárazníkom. Kusy tiel sa rozleteli do okolia keď čierne auto preletela davom mŕtvov. Tupé bubnovanie ustálo.

„To sú mŕtvi. Vlastne len ich duše, „začal Gabriel ako keby rozprával o počasí. „Títo všetci, a ver, že sú ich ešte milióny, zišli z cesty. Vstúpili do temnoty, buď dobrovoľne alebo vďaka hlúpej náhode. To je jedno. Všetci do jedného už ostanú na veky tak, ako si ich videl.“

„Čo? A kde, kde sa tu vzali? Čo to ma všetko znamenať?“ Jakub stále neveril vlastným ušiam. A ani očiam.

„Ja som ti to nepovedal? Si mŕtvy chlapče.“ Rovnaký tón mohol použiť pri otázke dáš si chleba s maslom?

Jakub sa naňho zmätene zahľadel.

„Je to tak, tá zelena škodovka ťa poriadne nabrala. Len čo je pravda. Ale buď pokojný, umrel si okamžite. Žiadna bolesť. Žiadne utrpenie. Čo by za to iní dali.“

„Ty si blázon! Normálne regulárny cvok, čo si ma zdrogoval alebo čo?!“

„Len porozmýšľaj, prečo myslíš, že ti nikto z tých siedmich? Tolko ich bolo? Po škodovke nezastal? Mnohí sa tvárili akoby ťa nevideli. Tak si to vravel? Vystihol si to presne. Pretože ťa skutočne nevideli. Ležal si už pár minút vedľa cesty.“

„Nie! Nie, to nie je možné!“

„Nerád to hovorím, ale je. Tí všetci čo sú tam vonku“, rukou teatrálné mávol, „tí všetci sú mŕtvi. Na rozdiel od nich, ty ešte môžeš vykonať niečo, čo ťa zachráni pred tým, aby si skončil podobne.“

„Čo mám spraviť?“ Jakub neveril, že sa to opýtal.

Vedľa cesty sa nečakane objavila benzínová pumpa. Auto spomalilo a zabočilo k nej.

„Na ceste do pekla, ako ju nazývam, je jediný telefón.“

„Takže skončím v pekle...“ Prerušil ho Jakub smutným vzdychom.

„Vieš,“ nadýchol sa Gabriel, „tu cestu tak volám len ja, v podstate žiadne peklo ani nebo neexistuje. Ak vykonáš čo musíš dostaneš ďalšiu šancu. Novú šancu. A môžeš začať odznova. To si predsa aj chcel. Nie? Z začať odznova, nový život, niekde úplne inde. Tak teraz sa ti to možno splní.

Tie slova vnikali Jakubovi až do morku kostí.

„Možno...“ vzdychol.

„Tí všetci tam, mali rovnakú šancu ako ty, ale ich rozhodnutie nebolo správne. Každý má jediný telefonát. Je jedno či si bol vrah alebo Pápež. Každý ma rovnakú šancu. Rovnakú poslednú šancu. Vykonaj čo musíš a ak povieš všetko tak sa hovor sám ukončí. Oni, kývol hlavou, oni zložili sami. Ale ani kedy tu stáli celú nekonečnú večnosť ich hovor by sa sám neukončil. Nevolali tomu správne mu človeku.“

Gabriel vystúpil a podišiel ku stojanu. Vybral z neho pištoľ a vložil ju do otvoru nádrže.

Hlavou kývol smerom k telefónu na rohu budovy.

„Nastal tvoj čas chlapče.“

Jakub ako omámený kráčal k telefónu. Všetko navôkol bolo ako v sne. Zdalo sa mu, že prešla celá večnosť kým zovrel slúchadlo. Z očí mu tiekli slzy. Nie preto, že nevedel kam volať. Och nie. To vedel okamžite. Dokonca to vedel skôr ako si sám myslel. Plakal preto, lebo vedel, že tým telefonátom sa jeho smútok končí. Ale začne sa nový. A ešte väčší.

Roztrasenou rukou vytočil číslo.

Volal domov.

...

Gabriel sa naposledy pousmial, mierne pokýval hlavou a stlačil spúšť. Čísla na stojane sa začali otáčať dozadu.

...

Jakub umrel na ceste, ležiaci v prachu priekopy, presne o 19,25.

...

Na domácom záznamníku blikal jeden nový odkaz. Zariadenie ukazovalo aj čas posledného záznamu. Svietilo tam 19,00. Hovor trval presne dvadsaťpäť minút.

...

Bol to posledný, dlhý, a veľmi bolestivý hovor z benzínky na ceste do pekla...

Cena Fantázie 2009

*Časopis Fantázia vyhlasuje poviedkovú súťaž
Cena Fantázie 2009, s uzávierkou dňa 31. mája 2009.*

Súťaže sa môžu zúčastniť doteraz neuverejnené poviedky:

- v slovenskom jazyku
- všetkých žánrov fantastiky
- maximálneho rozsahu 54 000 znakov vrátane medzier (30 normostrán)
- neúčastniace sa iných súťaží

V septembri 2009 budú oznámené finálové poviedky, ktoré pri zachovaní anonymity autora vyberie odborná porota. Prvých päť poviedok bude uverejnených na internete, kde o ich konečnom umiestnení rozhodnú čitatelia.

Prvé tri poviedky budú finančne odmenené:

1. cena – 3000,– Sk (+ Cena Fantázie)
2. cena – 2000,– Sk
3. cena – 1000,– Sk

Poviedky posielajte v piatich tlačенých verziách na adresu:

Fantázia, P. Pázmaňa 3, 927 01 Šaľa.

Priložte zalepenú obálku, v ktorej uvediete názov poviedky, meno a adresu autora, e-mailový, poprípade telefonický kontakt.

Podmienkou je zároveň zaslanie elektronickej verzie poviedky e-mailom na adresu: cenafantazie@fantazia.sk

Zaslaním poviedky do súťaže autor udeľuje súhlas na vydanie diela formou rozmnoženia literárneho diela vydaním v časopise Fantázia, uverejnením na stránke www.fantazia.sk a uverejnením v zborníku v prípade, keď sa uvedené dielo dostane do finále poviedkovej súťaže. Autori budú v dostatočnom predstihu oslovení.

Výsledky Ceny Fantázie 2009 budú slávnostne vyhlásené na medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka 2009 v Bratislave.

ANTOLÓGIA FANTASTICKÝCH POVIEDOK

- výsledky literárnej súťaže
Cena Fantázie 2008
- tabuľka s bodovým hodnotením
všetkých zúčastnených poviedok
- 5 finálových poviedok
- 5 ďalších vybraných textov
- 1 poviedka ocenená
Cenou Bibliotéky
- profile autorov a komentáre poroty
- esej o súčasnej slovenskej
vedeckej fantastike
- vyhlásenie ďalšieho ročníka súťaže

fantázia

V PREDAJNIACH BRLOH
WWW.BRLOH.SK

**november
2008**

